

Особливості богослужіння за померлих

Дані богослужіння мають деякі помітні відмінності від звичайних. Це відсутність стандартного вступу (*Deus in adiutorium...*), а також короткого читання, респонсорію та гімну. Ці риси пов'язують цю молитву зі скорботними богослужіннями Тридідіуму. Псалми й антифони новозавітних пісень в типовій для Офіцію манері підібрані відповідно до теми (часто псалом вибирають за один-два вірша). Крім того, звичайне закінчення псалмів та пісень славослов'ям Трійці тут замінюється на молитву за померлих (завжди в множині). Стандартними лишаються лише структура, незмінні пісні Богородиці (на вечірні) та Захарії, а також псалми 50, 62 та 150 (на хвалах) та 94 (на утрени), які завжди є частиною цих богослужінь.

- Вечірня – ст. 2
- Утренья – ст. 6:
 - I ноктюРН – ст. 7
 - II ноктюРН – ст. 12
 - III ноктюРН – ст. 17
- Ранкові похвали – ст. 23

Загальні рубрики

Три богослужіння є самостійними й можуть читатися окремо, як і ноктюрни утрени. В ранній практиці їх читали одне за одним в даному тут порядку пізнім вечором. На сьогоднішній день більш прийнято починати з утрени (зранку), поєднуючи її з хвалами, а вечірню читати в той же календарний день (ввечері).

*Де прийнято, на початку та по закінченні кожного богослужіння подумки мовиться *Pater* та *Ave*. Після цього без вступу починається антифон першого псалма.*

Зазвичай під час псалмів усі присутні сидять. Решту змін положень вказано в тексті.

Зірочки в латинському тексті псалмів та біблійних пісень позначають паузи під час читання. Знак † служить при співі, а при читанні на нього можна не звертати увагу. В антифонах же частину до зірочки говорить одна людина (на кожному псалмі інша), а решту – всі присутні; при повторенні антифону після псалма чи пісні його читають разом. Коли є кілька людей, стрічки псалмів читаються поперемінно двома половинами присутніх. У випадку присутності кількох людей варто виділити когось одного, хто виконуватиме роль “головуючого”: він читатиме всі репліки, що починаються з “V.” та колекту, а решта присутніх відповідатиме словами з “R.” Тексти, виділені червоним, не читаються.

Зверніть увагу, що вечірня та хвали закінчуються однаково. В цьому файлі закінчення подано в складі ранкових похвал, тому на вечірні після Пісні Богородиці треба буде перейти на ст. 28, і доречно було б відмітити це місце закладкою перед початком молитви, аби не відволікатися на гортання сторінок.

*Тексти тут подано як для щоденної молитви. В день спомину всіх померлих вірних є деякі відмінності в структурі та читаннях утрени: варто їх проглянути перед початком молитви, щоб не відволікатися. Також в цей день читається колекта за всіх померлих, *Fidelium, Deus, omnium.**

Вечірня за померлих

Пс. 114

Ант. Placébo * Dómino in regióne vivórum.

Diléxi, quóniam exáudiet Dóminus * vocem oratiónis meæ.

Quia inclinávit aurem suam mihi: * et in diébus meis invocábo.

Circumdedérunt me dolóres mortis: * et perícula inférni invenérunt me.

Tribulatiónem et dolórem invéni: * et nomen Dómini invocávi.

O Dómine, líbera ánimam meam: * miséricors Dóminus, et iustus, et Deus nóster miserétur.

Custódiens párvulos Dóminus: * humiliátus sum, et liberávit me.

Convértere, ánima mea, in réquiem tuam: * quia Dóminus benefécit tibi.

Quia erípuit ánimam meam de morte: * óculos meos a lácrimis, pedes meos a lapsu.

Placébo Dómino * in regióne vivórum.

Réquiem ætérnam * dona eis, Dómine.

Et lux perpétua * líceat eis.

Ант. Placébo Dómino in regióne vivórum.

Ант. Heu mihi Dómine, * quia incolátus meus prolongátus est.

Ad Dóminum cum tribulárer clamávi: * et exáudívit me.

Dómine, líbera ánimam meam a lábiis iníquis, * et a lingua dolósa.

Quid detur tibi, aut quid apponátur tibi * ad linguam dolósam?

Sagíttæ poténtis acútæ, * cum carbónibus desolatóriis.

Heu mihi, quia incolátus meus prolongátus est: habitávi cum habitántibus Cedar: * multum íncola fuit ánima mea.

Ант. Буду благовгодним перед Господом у країні живих.

Любо мені, що почує Господь голос моління мого

Бо прихилив Він вухо Своє до мене, і у дні мої призову.

Обняли мене болісті смертні, біди адові зустріли мене.

Скорботу і болість зустрів я і Ім'я Господне призвав:

«О Господи, визволь душу мою!» Милостивий Господь і праведний, і Бог наш милує.

Оберігає немовлят* Господь: я смирився, і Він спас мене.

Вернися, душе моя, до спокою твого, бо Господь облагодіяв тебе;

бо Він вирятував душу мою від смерти, очі мої – від сліз і ноги мої – від спотикання.

Буду благовгодним перед Господом у країні живих.

Вічне спочивання дай їм, Господи.

А світло віковичне нехай їм світить.

Ант. Буду благовгодним перед Господом у країні живих.

Пс. 119

Ант. Горе мені, бо вигнання моє затягнулося.

До Господа в скорботі моїй візвав я, і Він почув мене.

Господи, визволь душу мою від губ неправедних та від язика облесного!

Що дасться тобі або що доложиться тобі до язика облесного?

стріли сильного нагострені з вугіллям пущинним

Горе мені, бо вигнання моє затягнулося, осів я межі шатрами Кедарськими. Довго прожила у вигнанні душа моя.

Cum his, qui odérunt pacem, eram pacíficus: * cum loquébar illis, impugnábant me gratis.

Réquiem ætérnam * dona eis, Dómine.

Et lux perpétua * lúceat eis.

Ант. Heu mihi Dómine, quia incolátus meus prolongátus est.

З ненависниками миру я був миролюбний; коли промовляв до них, воювали зо мною даремно.

Вічне спочивання дай їм, Господи.

А світло віковічне нехай їм світить.

Ант. Горе мені, бо вигнання моє затягнулося.

Пс. 120

Ант. Dóminus custódit te * ab omni malo: custódiat ánimam tuam Dóminus.

Levávi óculos meos in montes, * unde véniet auxílium mihi.

Auxílium meum a Dómino, * qui fecit cælum et terram.

Non det in commotiónem pedem tuum: * neque dormítet qui custódit te.

Ecce, non dormítabit neque dórmiet, * qui custódit Israël.

Dóminus custódit te, Dóminus protéctio tua, * super manum dexteram tuam.

Per diem sol non uret te: * neque luna per noctem.

Dóminus custódit te ab omni malo: * custódiat ánimam tuam Dóminus.

Dóminus custódiat intróitum tuum, et éxitum tuum: * ex hoc nunc, et usque in sáculum.

Réquiem ætérnam * dona eis, Dómine.

Et lux perpétua * lúceat eis.

Ант. Dóminus custódit te ab omni malo: custódiat ánimam tuam Dóminus.

Ант. Господь охоронит тебе від усякого зла, охоронит душу твою Господь.

Зводжу очі мої в гори; звідкіль прийде поміч моя?

Поміч моя від Господа, що сотворив небо і землю.

Не дасть похитнутися нозі твоїй і не задрімає Хоронитель твій.

Ось, не задрімає і не засне Хоронитель Ізраїля.

Господь охоронить тебе, Господь – покров твій по праву руку твою:

Удень сонце не спалить тебе, ані місяць уночі.

Господь охоронить тебе від усякого зла, охоронить душу твою Господь;

Господь охоронить вхід твій і вихід твій віднині і до віку.

Вічне спочивання дай їм, Господи.

А світло віковічне нехай їм світить.

Ант. Господь охоронить тебе від усякого зла, охоронить душу твою Господь.

Пс. 129

Ант. Si iniquitátes * observáveris, Dómine: Dómine, quis sustinébit?

De profúndis clamávi ad te, Dómine: * Dómine, exáudi vocem meam:

Fiant aures tuæ intendéntes, * in vocem deprecationis meæ.

Si iniquitátes observáveris, Dómine: * Dómine, quis sustinébit?

Quia apud te propitiátio est: * et propter legem tuam sustínui te, Dómine.

Ант. Якщо беззаконня назиратимеш, Господи, Господи, хто встоїться?

Із глибини візвав я до Тебе, Господи; Господи, почуй голос мій, хай будуть вуха Твої уважні до голосу моїня мого.

Якщо беззаконня назиратимеш, Господи, Господи, хто встоїться?

Бо в Тебе – помилування. Задля Закону* Твого дожидав я Тебе.

Sustínuit ánima mea in verbo eius: * sperávit
ánima mea in Dómino.

A custódia matutína usque ad noctem: * speret
Israël in Dómino.

Quia apud Dóminum misericórdia: * et coriósá
apud eum redéptio.

Et ipse rédimet Israël, * ex ómnibus
iniquitátibus eius.

Réquiem ætérnam * dona eis, Dómine.

Et lux perpétua * líceat eis.

Ант. Si iniquitátes observáveris, Dómine:
Dómine, quis sustinébit?

Дожидала душа моя слова Твого, уповала ду-
ша моя на Господа.

Від сторожі ранньої до ночі, хай уповає Із-
раїль на Господа*.

Бо в Господа милість, і щедре в Нього ізба-
вління.

І Він ізбавить Ізраїля од усіх беззаконь його.

Вічне спочивання дай їм, Господи.

А світло віковичне нехай їм світить.

Ант. Якщо беззаконня назиратимеш, Госпо-
ди, Господи, хто встоїться?

Пс. 137

Ант. Opera * mánuum tuárum, Dómine, ne
despicias.

Confitébor tibi, Dómine, in toto corde meo: *
quóniam audísti verba oris mei.

In conspéctu Angelórum psallam tibi: *
adorábo ad templum sanctum tuum, et
confitébor nómini tuo.

Super misericórdia tua, et veritáte tua: *
quóniam magnificásti super omne, nomen
sanctum tuum.

In quacúmque die invocávero te, exáudi me: *
multiplicábis in ánima mea virtútem.

Confiteántur tibi, Dómine, omnes reges terræ:
* quia audierunt ómnia verba oris tui:

Et cantent in viis Dómini: * quóniam magna est
glória Dómini.

Quóniam excélsus Dóminus, et humília
réspicit: * et alta a longe cognóscit.

Si ambulávero in médio tribulónis,
vivificábis me: † et super iram inimicórum
meórum extendísti manum tuam, * et salvum
me fecit dextera tua.

Dóminus retríbuet pro me: † Dómine,
misericórdia tua in sáculum: * ópera mánuum
tuárum ne despicias.

Réquiem ætérnam * dona eis, Dómine.

Et lux perpétua * líceat eis.

Ант. Opera mánuum tuárum, Dómine, ne
despicias.

Ант. Ділами рук Твоїх, Господи, не погор-
ди.

Прославлю Тебе, Господи, всім серцем моїм,
бо Ти почув усі глаголи уст моїх.

Перед Ангелами заспіваю Тобі, поклонюся
до храму святого Твого і прославлю Ім'я
Твоє.

За милість Твою і вірність Твою, бо Ти звели-
чив над усім Ім'я Твоє святе.

В день, коли призову Тебе, скоро почув мене:
примножиш в душі моїй силу*.

Хай прославлять Тебе, Господи, всі царі зем-
лі, бо вони почули всі глаголи уст Твоїх,
і хай заспівають на путях Господніх, бо велика
слава Господня,

бо високий Господь, і долішнє споглядає, і
високе здалека знає.

Якщо ходитиму посеред тісноти, Ти живи-
тимеш мене; на гнів ворогів моїх простягнув
еси руку Твою, і спасла мене десниця Твоя.

Господь воздасть за мене. Господи, милість
Твоя повік, ділами рук Твоїх не погорди.

Вічне спочивання дай їм, Господи.

А світло віковичне нехай їм світить.

Ант. Ділами рук Твоїх, Господи, не погор-
ди.

Всі встають.

Вірш

V. Audívi vocem de cælo dicéntem mihi.
R. Beáti mórtui qui in Dómino moriúntur.

V. Почув я голос із неба, що говорив мені.
R. Блаженні мертві, що в Господі вмирають
(пор. *Одкр.* 14, 12).

Піснь Богородиці з антифоном

Якщо антифон співається, під час його виконання можна сісти. На слові Magnificat всі роблять знак хреста та, якщо сиділи, встають.

Ант. Omne * quod dat mihi Pater, ad me véniet; et eum qui venit ad me, non eíciam foras.

Ант. Усе, що Отець мені дає, прийде до мене, і того, хто до мене прибуде, я не відкину (пор. *Йн.* 6, 37).

Magníficat * ánima mea Dóminum.
Et exsultávit spíritus meus: * in Deo, salutári meo.

Величає душа моя Господа.
І радіє дух мій у Бозі, Спасителі моїм.

Quia respéxit humilitátem ancíllæ suæ: * ecce enim ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes.

Бо Він зглянувся на покору слугині своєї; ось бо віднині блаженною зватимуть мене всі покоління,

Quia fecit mihi magna, qui potens est: * et sanctum nomen eius.

Бо вчинив мені велике Сильний, і святе Ім'я Його,

Et misericórdia eius, a progénie in progénies: * tíméntibus eum.

І милосердя Його з роду в рід для тих, хто боїться Його.

Fecit poténtiam in bráccchio suo: * dispérsit supérbos mente cordis sui.

Він виявив силу свого рамена, розсіяв гордих думками сердець їхніх,

Depósuit poténtes de sede: * et exaltávit húmiles.

Скинув могутніх з престолів і підняв угору покірних,

Esuriéntes implévit bonis: * et dívites dimísit inánes.

Голодних наситив благами, а багатих відіслав ні з чим.

Suscépit Israël púerum suum: * recordátus misericórdiæ suæ.

Він пригорнув Ізраїля, слугу свого, згадавши милосердя,

Sicut locútus est ad patres nostros: * Ábraham, et sémini eius in sácula.

Як і проголосив нашим батькам – Авраамові та роду його аж до віку!

Réquiem ætérnam * dona eis, Dómine.
Et lux perpétua * lúceat eis.

Вічне спочивання дай їм, Господи.
А світло віковичне нехай їм світить.

Ант. Omne quod dat mihi Pater, ad me véniet; et eum qui venit ad me, non eíciam foras.

Ант. Усе, що Отець мені дає, прийде до мене, і того, хто до мене прибуде, я не відкину (*Йн.* 6, 37).

Продовження – в частині "Молитви" на ст. 28.

Утренья за померлих

Утренья складається з трьох ноктюрнів. Якщо читаються всі три (за бажанням та в сполин усіх померлих вірних), то спершу читається наступний інвїтаторій та псалом 94. В іншому випадку вони пропускаються, й варто перейти до відповідного ноктюрну.

Перший ноктюрн читається в неділю, понеділок, четвер, а також в день поховання. Другий – у вівторок та п'ятницю. Третій – в середу та суботу.

Інвітаторій читається інакше від псалмів в інших частинах богослужіння: сам псалом читає один чтець (чи співає менша група співців), і він же читає антифон перший раз, а решту повторень антифону чи його половини читають чи співають всі інші.

Інвітаторій читається стоячи.

Ант. (чтець) Regem, cui ómnia vivunt, * Veníte adorémus.

Ант. (всі) Regem, cui ómnia vivunt, * Veníte adorémus.

Veníte, exsultémus Dómino, iubilémus Deo, salutári nostro: præoccupémus fáciem eius in confessióne, et in psalmis iubilémus ei.

Ант. Regem, cui ómnia vivunt, * Veníte adorémus.

Quóniam Deus magnus Dóminus, et Rex magnus super omnes deos, quóniam non repellet Dóminus plebem suam: quia in manu eius sunt omnes fines terræ, et altitúdines móntium ipse cónspicit.

Ант. Veníte adorémus.

Quóniam ipsíus est mare, et ipse fecit illud, et áridam fundavérunt manus eius, (*genuflectitur*) veníte, adorémus, et procidámus ante Deum: plorémus coram Dómino, qui fecit nos, quia ipse est Dóminus, Deus noster; nos autem rópulus eius, et oves páscuæ eius.

Ант. Regem, cui ómnia vivunt, * Veníte adorémus.

Hódie, si vocem eius audíeritis, nolíte obduráre corda veſtra, sicut in exacerbatióne secúndum diem tentatiónis in desérto: ubi tentavérunt me patres veſtri, probavérunt et vidérunt ópera mea.

Ант. Veníte adorémus.

Quadragínta annis próximus fui generatióni huic, et dixi; Semper hi errant corde, ipsi vero non cognovérunt vias meas: quibus iurávi in ira mea; Si introíbunt in réquiem meam.

Ант. Regem, cui ómnia vivunt, * Veníte adorémus.

Réquiem ætérnam dona eis, Dómine. Et lux perpétua líceat eis.

Ант. (чтець) Цареві, для Котрого всі – живі, прийдіте, поклонімося. (*Лк. 20, 38*)

Ант. (всі) Цареві, для Котрого всі – живі, прийдіте, поклонімося.

Прийдіте, возрадуємося Господеві, воскликнім Богу, Спасителеві нашому, ідім перед лицем Його з ісповіданням, і псалмами воскликнім Йому.

Ант. Цареві, для Котрого всі – живі, прийдіте, поклонімося.

Бо Бог – великий Господь і Цар великий по всій землі; бо не відкине Господь народ свій*; бо в руці Його – всі кінці землі, і верхи гір Йому належать;

Ант. Прийдіте, поклонімося.

бо Йому належить море, і Він сотворив його, і суходіл руки Його збудували. (*Преклоняємо коліно*) Прийдіте, поклонімося і припадім до Нього, і заголосімо перед Господом, що сотворив нас, бо Він єсть Бог наш, а ми – народ пасовища Його і вівці отари Його* (*Встаємо*).

Ант. Цареві, для Котрого всі – живі, прийдіте, поклонімося.

Днесь, якщо глас Його почуєте, не ставайте твердосердими, як у час бунту, у день випробування в пустелі, де спокушали мене батьки ваші, випробували мене і побачили діла мої*.

Ант. Прийдіте, поклонімося.

Сорок літ обурював мене рід той, і сказав я: “Завжди блудять вони серцем, не пізнали доріг моїх, тож я поклявся у гніві моєму: не ввійдуть вони до спочинку мого!”»

Ант. Цареві, для Котрого всі – живі, прийдіте, поклонімося.

Вічне спочивання дай їм, Господи. А світло віковічне нехай їм світить.

Ант. Veníte adorémus.

Ант. Regem, cui ómnia vivunt, * Veníte adorémus.

Ант. Прийдіте, поклонімося.

Ант. Цареві, для Котрого всі – живі, прийдіте, поклонімося.

Ноктюрн I (нд, пн, чт)

Пс. 5

Ант. Dírige, * Dómine, Deus meus, in conspéctu tuo viam meam.

Verba mea áuribus pércipe, Dómine, * intéllege clamórem meum.

Inténde voci oratiónis meæ, * Rex meus et Deus meus.

Quóniam ad te orábo: * Dómine, mane exáudies vocem meam.

Mane astábo tibi et vidébo: * quóniam non Deus volens iniquitátem tu es.

Neque habitábit iuxta te málfignus: * neque permanébunt iniústi ante óculos tuos.

Odísti omnes, qui operántur iniquitátem: * perdes omnes, qui loquúntur mendácium.

Virum sánguinum et dolósum abominábitur Dóminus: * ego autem in multítudine misericórdiæ tuæ.

Introibo in domum tuam: * adorábo ad templum sanctum tuum in timóre tuo.

Dómine, deduc me in iustítia tua: * propter inimícos meos dírige in conspéctu tuo viam meam.

Quóniam non est in ore eórum véritas: * cor eórum vanum est.

Sepúlcrum patens est guttur eórum, † linguis suis dolóse agébant, * iúdica illos, Deus.

Décidant a cogitátionibus suis, † secúndum multítudinem impietátum eórum expélle eos, * quóniam irritavérunt te, Dómine.

Et laténtur omnes, qui sperant in te, * in ætérnum exsultábunt: et habitábis in eis.

Et gloriabúntur in te omnes, qui díligunt nomen tuum, * quóniam tu benedíces iústo.

Ант. Простели, Господи, Боже мій, перед Тобою путь мою.

Глаголи мої вислухай, Господи, уваж на поклик мій,

Воньми голосу моління мого, Царю мій і Боже мій,

Бо до Тебе помолюся, Господи, вдосвіта почуй голос мій.

Вдосвіта стану перед Тобою і виглядатиму, бо Ти єси Бог, що не бажає беззаконня.

Не поселиться при Тобі злочинник, не встоять і законопереступники перед очима Твоїми.

Зненавидів Ти всіх, що чинять беззаконня. Ти погубиш усіх, що говорять олжу.

Чоловіком кровожерним і облудним гидує Господь. А я у множестві милости Твоєї.

Увійду в дім Твій, поклонюся до храму святого Твого у страхі Твоїм.

Господи, провадь мене в правді Твоїй задля вогорів моїх, простели перед Тобою путь мою*.

Бо нема в устах їх істини, серце їх суєтне.

Гріб відкритий – гортань їх, язиками своїми лукавлять. Суди їх, Боже.

Хай відпадуть від замислів своїх, по множеству нечестя їхнього відкинь їх, бо переповнили гіркотою Тебе, Господи.

І хай возвеселяться всі, що уповають на Тебе, повік возрадуються, і поставиш шатро серед них.

І пишатимуться Тобою ті, що люблять Ім'я Твоє, бо Ти благословиш праведника.

Dómine, ut scuto bonæ voluntátis tuæ * coronásti nos.

Réquiem ætérnam * dona eis, Dómine.

Et lux perpétua * lúceat eis.

Ант. Dírige, Dómine, Deus meus, in conspéctu tuo viam meam.

Господи, немов бронею, благоволінням оточив єси нас.

Вічне спочивання дай їм, Господи.

А світло віковичне нехай їм світить.

Ант. Простели, Господи, Боже мій, перед Тобою путь мою.

Пс. 6

Ант. Convértere, * Dómine, et éripe ánimam meam: quóniam non est in morte, qui memor sit tui.

Dómine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me.

Miserére mei, Dómine, quóniam infirmus sum: * sana me, Dómine, quóniam conturbáta sunt ossa mea.

Et ánima mea turbáta est valde: * sed tu, Dómine, úsquequo?

Convértere, Dómine, et éripe ánimam meam: * salvum me fac propter misericórdiam tuam.

Quóniam non est in morte qui memor sit tui: * in inférno autem quis confitébitur tibi?

Laborávi in gémitu meo, lavábo per síngulas noctes lectum meum: * lácrimis meis stratum meum rigábo.

Turbátus est a furóre óculus meus: * inveterávi inter omnes inimícos meos.

Discédite a me, omnes, qui operámini iniquitátem: * quóniam exaudivit Dóminus vocem fletus mei.

Exaudivit Dóminus deprecationem meam, * Dóminus orationem meam suscepit.

Erubescant, et conturbéntur vehementer omnes inimíci mei: * convertántur et erubescant valde velóciter.

Réquiem ætérnam * dona eis, Dómine.

Et lux perpétua * lúceat eis.

Ант. Convértere, Dómine, et éripe ánimam meam: quóniam non est in morte, qui memor sit tui.

Ант. Зглянься, Господи, та вирятуй душу мою, бо ніхто в смерті не згадає Тебе.

Господи, в ярості Твоїй не картай мене і в гніві Твоєму не карай мене!

Помилуй мене, Господи, бо немічний я; зціли мене, Господи, бо в сум'ятті кості мої,

І душа моя в сум'ятті великому; і Ти, Господи, докіль?

Зглянься, Господи, вирятуй душу мою, спаси мене заради милости Твоєї.

Бо ніхто в смерті не згадає Тебе; і в аді – хто ісповідає Тебе?

Знемігся я од стогнання мого; зволожу кожної ночі ложе моє, слізьми моїми постіль мою зрошу.

Затьмарилося від досади око моє, зістарівся я серед усіх ворогів моїх.

Відступіте від мене, всі, що чините беззаконня, бо почув Господь голос плачу мого;

Почув Господь благання моє, Господь молитву мою прийняв.

Хай впадуть у сором і сум'яття всі вороги мої, хай відступлять і осоромляться вельми скоро!

Вічне спочивання дай їм, Господи.

А світло віковичне нехай їм світить.

Ант. Зглянься, Господи, та вирятуй душу мою, бо ніхто в смерті не згадає Тебе.

Пс. 7

Ант. Nequándo rápiat * ut leo ánimam meam, dum non est qui rédímat, neque qui salvum fáciat.

Ант. Щоб не схопив ворог, як лев, душу мою, коли нема ні відкупителя, ні спасителя.

Dómine, Deus meus, in te sperávi: * salvum me fac ex ómnibus persequéntibus me, et líbera me. Nequándo rápiat ut leo ánimam meam, * dum non est qui rédímat, neque qui salvum fáciat.

Dómine, Deus meus, si feci ístud, * si est iniquitas in mánibus meis:

Si réddidi retribuéntibus mihi mala, * decídám mérito ab inimícis meis inánis.

Persequátur inimícus ánimam meam, † et comprehéndat, et concúlctet in terra vitam meam, * et glóriam meam in púlverem dedúcat. Exsúrge, Dómine, in ira tua: * et exaltáre in finibus inimicórum meórum.

Et exsúrge, Dómine, Deus meus, in præcépto quod mandásti: * et synagóga populórum circúmdabit te.

Et propter hanc in altum regrédere: * Dóminus iúdicat pópulos.

Iúdica me, Dómine, secúndum iustítiam meam, * et secúndum innocéntiam meam super me.

Consumétur nequítia peccatórum, et díriges iustum, * scrutans corda et renes, Deus.

Iustum adiutórium meum a Dómino, * qui salvos facit rectos corde.

Deus iudex iustus, fortis, et pátiens: * numquid iráscitur per síngulos dies?

Nisi convérsi fuéritis, gládium suum vibrábit: * arcum suum teténdit, et parávit illum.

Et in eo parávit vasa mortis: * sagíttas suas ardéntibus effécit.

Ecce, partúriit iniustítiam: * concépit dolórem, et péperit iniquitátem.

Lacum apéruit, et effódit eum: * et incidit in fóveam quam fecit.

Convertétur dolor eius in caput eius: * et in vérticem ipsíus iniquitas eius descéndet.

Confitébor Dómino secúndum iustítiam eius: * et psallam nómini Dómini altíssimi.

Réquiem ætérnam * dona eis, Dómine.

Et lux perpétua * lúceat eis.

Господи Боже мій, на Тебе уповаю; спаси мене од усіх гонителів моїх і визволь мене, Щоб не схопив ворог, як лев, душу мою, коли нема ні відкупителя, ні спасителя.

Господи Боже мій, якщо я вчинив се, якщо є неправда в руках моїх,

Якщо я заподіяв добродійникам моїм зло, то хай впаду од ворогів моїх знеможений;

Хай же пожене ворог душу мою, і хай настигне, і втопче в землю життя моє, і славу мою в порох повергне.

Піднесися, Господи, у гніві Твоїм, возвеличся в уділах ворогів Твоїх!

Востань, Господи Боже мій, по велінню, яке заповів еси, і собор народів оточить Тебе.

І над ним на висоту повернися! Господь судить народи*.

Суди мене, Господи, по правоті моїй і по невинності моїй у мені.

Хай же скінчиться злоба грішників, і Ти провадиш праведника, Испитуючий серця й утроби, Боже.

Справедлива поміч моя від Бога, що спасає правих серцем.

Бог – суддя справедливий, і кріпкий, і довготерпеливий, хіба ж гніватиметься Він по всяк день?*

Якщо не навернетеся, меч Свій оголить; лук Свій Він напнув і наготував його.

І в нім наготував знаряддя смерти, стріли Свої палючими вчинив.

Ось [нечестивець] болів безправ'ям, зачав гніт і породив беззаконня.

Вирич рив і викопав його, і впаде в яму, яку підлаштував.

Обернеться лихо його на голову його, і на тім'я його безправ'я його зійде.

Славословитиму Господа по правді Його і псалми співатиму Імені Господа Всевишнього.

Вічне спочивання дай їм, Господи.

А світло віковичне нехай їм світить.

Ант. Nequándo rápiat ut leo ánimam meam, dum non est qui rédimat, neque qui salvum fáciat.

Ант. Щоб не схопив ворог, як лев, душу мою, коли нема ні відкупителя, ні спасителя.

Всі встають.

Вірш

V. A porta inferi.

V. Від брам пекельних.

R. Erue, Dómine, ánimas eórum.

R. Визволи, Господи, їх душі.

Мовчки читається Молитва Господня Pater noster.

Після цього без проголошення назви тчець читає наступний уривок. Всі інші сідають.

Іов 7, 16–21

Читання 1

Parce mihi, Dómine; nihil enim sunt dies mei. Quid est homo, quia magníficas eum? aut quid appónis erga eum cor tuum? Vísitas eum dilúculo, et súbito probas illum. Usquéquo non parcis mihi, nec dimíttis me, ut glútiam salívam meam? Peccávi, quid fáciam tibi, o custos hóminum? quare posuísti me contrárium tibi, et factus sum mihimetpsí gravis? Cur non tollis peccátum meum, et quare non aufers iniquitátem meam? Ecce nunc in púlvere dórmiam: et, si mane me quæsieris, non subsístam.

Помилуй мене, Господи, бо дні мої – ніщо! І що той чоловік, щоб його цінувати, звертати на нього твою увагу, навідуватись до нього щоранку, і випробовувати його щохвили? Доки ти не милувтимеш мене чи не відпустиш мене, щоб мені спокійно слину проковтнути? Та коли я і згрішив, що тобі заподіяв, тобі, що наглядаєш за людиною? Чому ж мене ціллю собі поставив, так що зробивсь я тягарем для себе? Чому гріха мені не відпускаєш? Чому мені переступу не даруєш? Бо ось я скоро ляжу в землю, шукатимеш мене, та більш мене не буде.»

пор. Іов 19, 25.26

Респонсорій 1

R. Credo quod Redémptor meus vivit, et in novíssimo die de terra surrectúrus sum, * Et in carne mea vidébo Deum Salvatórem meum.

R. Вірую, що Відкупитель мій живе, і в останній день я від землі воскресну, * І в моїм тілі узрю Бога Спаса мого.

V. Quem visúrus sum ego ipse, et non álius; et óculi mei conspécturi sunt.

V. Якого сам побачу, не хтось інший, і мої очі милуватимуться Ним.

R. Et in carne mea vidébo Deum Salvatórem meum.

R. І в моїм тілі узрю Бога Спаса мого.

Іов 10, 1–7.

Читання 2

На спомин усіх померлих вірних замість цього уривку читається Іов 14, 1–6 на ст. 15

Tædet ánimam meam vitæ meæ; dimíttam advérsum me elóquium meum: loquar in amaritúdine ánimæ meæ. Dicam Deo: Noli me condemnáre; índica mihi cur me ita iúdíces. Numquid bonum tibi vidétur, si calumniéris me, et ópprimas me opus mánuum tuárum, et consílium impiórum ádiuves? Numquid óculi cárnei tibi sunt? aut sicut videt homo, et tu

«Життя моє моїй душі набридло! Дам словам моїм проти мене бути, і говоритиму в гіркоті душі моєї. Я скажу Богові: Не засуджуй мене! Вкажи мені, за що зі мною правуєшся. Чи це для тебе здається добрим мене гнітити, твоїх рук діло нехтувати та раді грішників сприяти? Невже в тебе тілесні очі? Невже ти бачиш, як людина бачить? Чи дні твої

vidébis? Numquid sicut dies hóminis dies tui, et anni tui sicut humána sunt témpora, Ut quæras iniquitátem meam, et peccátum meum scrutéris, Et scias quia nihil ímpium fécerim, cum sit nemo qui de manu tua possit erúere?

подібні до днів людських, роки твої, немов дні смертних, що ти шукаєш у мене провини, ! розвідуєшся, чи є гріх у мені, хоча й знаєш, що я не провинився, що нікому спастися з руки твоєї?

Респонсорій 2

R. Qui Lázarus resuscitásti a monuménto foetidum, * Tu eis, Dómine, dona réquiem, et locum indulgéntiæ.

V. Qui ventúrus es iudicáre vivos et mórtuos, et sæculum per ignem.

R. Tu eis, Dómine, dona réquiem, et locum indulgéntiæ.

R. Ти, Котрий воскресив Лазаря з гробниці, коли він вже тхнув. * Дай їм, Господи, спокій та місце прощення.

V. Ти, Котрий грядеш судити живих і мертвих та [весь] світ вогнем.

R. Дай їм, Господи, спокій та місце прощення.

Читання 3

Іов 10, 8–12

На спомин усіх померлих вірних замість цього уривку читається Іов 19, 20–27 на ст. 21

Manus tuæ fecerunt me, et plasmavérunt me totum in circúitu: et sic repénte præcípitas me? Meménto, quæso, quod sicut lutum féceris me, et in púlverem redúces me. Nonne sicut lac mulsísti me, et sicut cáseum me coagulásti? Pelle et cárnibus vestísti me; óssibus et nervis compegísti me. Vitam et misericórdiam tribuísti mihi, et visitátio tua custodívit spíritum meum.

Руки твої мене склали й сотворили мене всього вкруги, і ти ж мене, розкаявшись, відкидаєш? Згадай, благаю, що ти мене виробив, неначе глину; і хочеш знову в порошок мене повернути. Чи ж ти не вилив мене молоком, не згустив мене сиром? Ти одяг мене шкірою й тілом, з костей і жил зіткнув єси мене. Ти дав мені життя і милість, і твоя опіка зберегла мій дух.

Респонсорій 3

R. Dómine, quando véneris iudicáre terram, ubi me abscondam a vultu iræ tuæ? * Quia peccávi nimis in vita mea.

V. Commissa mea pavésco, et ante te erubésco: dum véneris iudicáre, noli me condemnáre.

R. Quia peccávi nimis in vita mea.

V. Réquiem ætérrnam dona eis, Dómine. Et lux perpétua lúceat eis.

R. Quia peccávi nimis in vita mea.

Коли читається лише один ноктюрн, звідси треба перейти до ранкових похвал (ст. 23) або, в день поховання, одразу до завершальних молитов (ст. 28).

R. Господи, коли прийдеш судити землю, де мені сховатися від лица гніву Твого? * Бо багато нагрішив я за життя мого.

V. Зробленого боюся й встидаюся перед Тобою: коли прийдеш судити, не проклинай мене.

R. Бо багато нагрішив я за життя мого.

V. Вічне спочивання дай їм, Господи. А світло віковичне нехай їм світить.

R. Бо багато нагрішив я за життя мого.

Ноктюрн II
(вт, пт)

Пс. 22

Ант. In loco páscuæ * ibi me collocávit

Dóminus regit me, et nihil mihi déerit: * in loco páscuæ ibi me collocávit.

Super aquam refecti6nis educávit me: * ánimam meam convértit.

Dedúxit me super sémitas iustítia, * propter nomen suum.

Nam, et si ambulávero in médio umbræ mortis, non timébo mala: * quóniam tu mecum es.

Virga tua, et báculus tuus: * ipsa me consoláta sunt.

Parásti in conspéctu meo mensam, * advérsus eos, qui tríbulant me.

Impinguásti in óleo caput meum: * et calix meus inébrians quam præclárus est!

Et misericórdia tua subsequétur me * ómnibus diébus vitæ meæ:

Et ut inhábitem in domo Dómini, * in longitúdinem diérum.

Réquiem ætérnam * dona eis, Dómine.

Et lux perpétua * lúceat eis.

Ант. In loco páscuæ ibi me collocávit.

Ант. На буйних пасовиськах Він оселив мене.

Господь – мій Пастир, і нічого мені не забракне. На паші зеленій – там Він оселив мене.

На воді супокійній зростив мене, душу мою на вернув.

Напутив мене на стежки праведности задля Імені Свого.

Бо якщо піду навіть посеред тіні смертної – не убоюся зла, бо Ти зо мною єси:

Жезл Твій і палиця Твоя – вони мене потішили.

Приготував єси передо мною трапезу супроти гнобителів моїх;

Намастив єси елеєм голову мою, і чаша Твоя упоює як найміцніша.

І милість Твоя йтиме за мною у всі дні життя мого.

І жити мені в домі Господньому на многоту днів.

Вічне спочивання дай їм, Господи.

А світло віковичне нехай їм світить.

Ант. На буйних пасовиськах Він оселив мене.

Пс. 24

Ант. Delícta * iuventútis meæ, et ignorántias meas ne memíneris, Dómine.

Ad te, Dómine, levávi ánimam meam: * Deus meus, in te confído, non erubéscam.

Neque irrídeant me inimíci mei: * étenim univérsi, qui sústinent te, non confundéntur.

Confundántur omnes iníqua agéntes * supervácue.

Vías tuas, Dómine, demónstra mihi: * et sémitas tuas édoce me.

Dírige me in veritáte tua, et doce me: * quia tu

Ант. Гріхів юности моєї і невідання мого не пом'яни, Господи.

До Тебе, Господи, возніс я душу мою. Боже мій, на Тебе уповаю, – хай не посоромлюся.

І хай не посміються з мене вороги мої, бо й усі, що дожидають Тебе, не посоромляться.

Хай осоромляться ті, що коять беззаконня марно.

Пугі Твої, Господи, дай пізнати мені і стежок Твоїх навчи мене.

Напути мене на істину Твою і навчи мене, бо

es, Deus, salvátor meus, et te sustínui tota die.

Reminíscere miseratiónum tuárum, Dómine, *
et misericordiárum tuárum, quæ a sáculo sunt.
Delícta iuventútis meæ, * et ignorántias meas ne
memíneris.

Secúndum misericórdiam tuam meménto mei
tu: * propter bonitátem tuam, Dómine.

Dulcis et rectus Dóminus: * propter hoc legem
dabit delinquéntibus in via.

Díriget mansuétos in iudício: * docébit mites
vias suas.

Univérsæ viæ Dómini, misericórdia et véritas, *
requiréntibus testaméntum eius et testimónia
eius.

Propter nomen tuum, Dómine, propitiáberis
peccáto meo: * multum est enim.

Quis est homo qui timet Dóminum? * legem
státuit ei in via, quam elégit.

Ánima eius in bonis demorábitur: * et semen
eius hereditábit terram.

Firmaméntum est Dóminus timéntibus eum: *
et testaméntum ipsíus ut manifestétur illis.

Óculi mei semper ad Dóminum: * quóniam
ipse evélet de láqueo pedes meos.

Réspice in me, et miserére mei: * quia únicus et
pauper sum ego.

Tribulatiónes cordis mei multiplicátæ sunt: * de
necessitátibus meis érué me.

Vide humilitátem meam, et labórem meum: *
et dimítte univérsa delícta mea.

Réspice inimícos meos quóniam multiplicáti
sunt, * et ódio iníquo odérunt me.

Custódi ánimam meam, et érué me: * non
erubéscam quóniam sperávi in te.

Innocéntes et recti adhæsérunt mihi: * quia
sustínui te.

Líbera, Deus, Israël, * ex ómnibus
tribulatióibus suis.

Réquiem ætérnam * dona eis, Dómine.

Et lux perpétua * lúceat eis.

Ант. Delícta iuventútis meæ, et ignorántias
meas ne memíneris, Dómine.

Ти – Бог Спаситель мій, і Тебе дожидаю весь
день.

Пом'яни щедроти Твої, Господи, і милости
Твої, бо од віку вони.

Гріхів юности моєї і невідання мого не
пом'яни.

По милості Твоїй пом'яни мене Ти ради бла-
гости Твоїї, Господи.

Благий і правий Господь, тому поставить за-
кон тим, що согрішають у путі.

Напутить смиренних правосуддям, навчить
смиренних путів Своїх.

Всі путі Господні – милість і вірність тим, що
шукають завітту Його і свідчень Його.

Ради Імені Твого, Господи, і гріх мій відпу-
стиш, бо багатий він.

Хто той чоловік, що боїться Господа? Йому
буде Законотворцем у путі, яку обрав він.

Душа його серед благ оселиться, і насіння йо-
го успадкує землю.

Твердиня – Господь для тих, що бояться Йо-
го, і завіт Свій явить їм.

Очі мої – завжди до Господа, бо Він витягне
з пастки ноги мої.

Зглянься на мене і помилуй мене, бо одно-
кий я і вбогий.

Утиски серця мого помножилися, із нещастя
моїх виведи мене.

Поглянь на упокорення моє і на знемогу
мою, і відпусти всі гріхи мої.

Поглянь на ворогів моїх, бо намножилися
вони і ненавистю неправедною зненавиділи
мене.

Збережи душу мою і порятуй мене, щоб я не
осоромився, бо уповаю на Тебе.

Непорочні і праві прилучалися до мене, бо я
дожидав Тебе, Господи.

Ізбав, Боже, Ізраїля од усіх утисків його.

Вічне спочивання дай їм, Господи.

А світло віковичне нехай їм світить.

Ант. Гріхів юности моєї і невідання мого не
пом'яни, Господи.

Ант. Credo vidére * bona Dómini in terra vivéntium.

Dóminus illuminátio mea, et salus mea, * quem timébo?

Dóminus protéctor vitæ meæ, * a quo trepidábo?

Dum apprópíant super me nocéntes, * ut edant carnes meas:

Qui tribulant me inimíci mei, * ipsi infirmáti sunt, et cecidérunt.

Si consistant advérsus me castra, * non timébit cor meum.

Si exsúrgat advérsus me prálium, * in hoc ego sperábo.

Unam pétii a Dómino, hanc requíram, * ut inhábitem in domo Dómini ómnibus diébus vitæ meæ:

Ut vídeam voluptátem Dómini, * et vísitem templum eius.

Quóniam abscondit me in tabernáculo suo: * in die malórum protéxit me in abscondito tabernáculi sui.

In petra exaltávit me: * et nunc exaltávit caput meum super inimícos meos.

Circuívi, et immolávi in tabernáculo eius hóstiam vociferatiónis: * cantábo, et psalmum dicam Dómino.

Exáudi, Dómine, vocem meam, qua clamávi ad te: * miserére mei, et exáudi me.

Tibi dixit cor meum, exquisívit te fácies mea: * fáciem tuam, Dómine, requíram.

Ne avértas fáciem tuam a me: * ne declínes in ira a servo tuo.

Adiútor meus esto: * ne derelínquas me, neque despicias me, Deus, salutáris meus.

Quóniam pater meus, et mater mea dereliquérunt me: * Dóminus autem assúmpsit me.

Legem pone mihi, Dómine, in via tua: * et dírige me in sémitam rectam propter inimícos meos.

Ne tradíderis me in ánimas tribulántium me: *

Ант. Вірую, що бачитиму блага Господні на землі живих.

Господь – просвічення моє і Спаситель мій: кого убоюся?

Господь – захисник життя мого: кого утрашуся?

Коли наближались до мене зловмисники, щоб пожерти плоть мою,

Гнобителі мої та вороги мої, – самі знемогли вони і впали

Як озброїться проти мене полк – не убоїться серце моє;

Як повстане проти мене війна – і в ній я уповатиму!

Одного просив я у Господа, і сього жадатиму: щоб жити мені в домі Господнім в усі дні життя мого,

Споглядати мені красу Господню і подивляти храм святий Його.

Бо Він сховав мене у скинії Своєї, в день знегод моїх схоронив мене під покровом скинії Своєї

На скелю вивищив мене, і нині, ось, вивищив Він голову мою супроти ворогів моїх;

Я обійшов скинію Його і приніс у ній жертву хвали; заспіваю і заграю Господеві*.

Почуй, Господи, голос мій, яким візвав я, помилуй мене і почув мене.

Тобі сказало серце моє: «Шукало Тебе лице моє!» – лиця Твого, Господи, шукатиму.

Не відвертай лиця Твого від мене, не відхилийся в гніві від раба Твого.

Будь помічником моїм, не відкидай мене і не залишай мене, Боже Спасителю мій.

Бо отець мій і мати моя залишили мене, але Господь прийняв мене.

Положи мені законом, Господи, путь Твою і напути мене на стежку праву з огляду на ворогів моїх.

Не віддай мене в душі* кривдникам моїм, бо

quóniam insurrexérunt in me testes iníqui, et mentíta est iníquitas sibi.

Credo vidére bona Dómini * in terra vivéntium.

Exspécta Dóminum, viríliter age: * et confortétur cor tuum, et sústine Dóminum.

Réquiem ætérnam * dona eis, Dómine.

Et lux perpétua * lúceat eis.

Ант. Credo vidére bona Dómini in terra vivéntium.

повстали проти мене свідки неправдиві, і обманула сама себе неправда.

Вірую, що бачитиму блага Господні на землі живих.

Дожидай Господа, будь мужнім, і хай крипиться серце твоє, і дожидай Господа!

Вічне спочивання дай їм, Господи.

А світло віковичне нехай їм світить.

Ант. Вірую, що бачитиму блага Господні на землі живих.

Всі встають.

Вірш

V. Cóllocet eos Dóminus cum princípibus.

R. Cum princípibus rópli sui.

V. Хай посадить їх Господь з князями.

R. З князями народу Свого (*Пс. 112, 8*).

Мовчки читається Молитва Господня Pater noster.

Після цього без проголошення назви тчець читає наступний уривок. Всі інші сідають.

Іов 13, 22–28

На спомин всіх померлих вірних читання 4–6 беруться зі ст. 31

Voca me, et ego respondébo tibi: aut certe loquar, et tu respónde mihi. Quantas hábeo iniquitátes et peccáta? scélera mea et delícta osténde mihi. Cur fáciem tuam abscondis, et arbitráris me inimicum tuum? Contra fólium, quod vento rápitur, osténdis poténtiam tuam, et stípulam siccam perséqueris: Scribis enim contra me amaritúdines, et consúmere me vis peccátis adolescéntiæ meæ. Posuísti in nervo pedem meum, et observásti omnes sémitas meas, et vestígia pedum meórum considerásti: Qui quasi putrédo consuméndus sum, et quasi vestiméntum quod coméditur a tínea.

Читання 4

Клич мене, і відповідатиму Тобі; або я буду говорити, а ти мені відказуй. Скільки переступів та гріхів у мене? Вкажи мені переступ мій і гріх мій! Чому ховаєш вид твій і за во рога мене вважаєш? Ти на листочку, носимому вітром, виявляєш твою могутність, і за билінкою сухою женешся*; пишеш на мене гіркий засуд і гріхи молодости моєї мені закидаєш; заковав у колоди мої ноги, стежки мої всі пильно розглянув, і сліди ніг моїх дослідив*. Та я марнію, немов дерево трухляве, немов одежа, що її міль переїла.

Респонсорій 4

R. Meménto mei, Deus, quia ventus est vita mea, * Nec aspíciat me visus hóminis.

V. De profúndis clamávi ad te, Dómine: Dómine, exáudi vocem meam.

R. Nec aspíciat me visus hóminis.

R. Пом'яни мене, Господи, бо життя моє – вітер. * А око людське мене вже більше не побачить (*пор. Іов 7, 7.8*).

V. Із глибини вівзав я до Тебе, Господи; Господи, почуй голос мій (*Пс. 129, 1.2*).

R. А око людське мене вже більше не побачить.

Іов 14, 1–6

Homo natus de muliere, brevi vivens témpore,

Читання 5

Чоловік, що родиться від жінки, віком ко-

replétur multis misériis. Qui quasi flos egréditur et contéritur, et fugit velut umbra, et nunquam in eódem statu pérmanet. Et dignum ducis super huiuscémodi aperíre óculos tuos, et addúcere eum tecum in iudícium? Quis potest fácere mundum de immúndo concéptum sémine? Nonne tu qui solus es? Breves dies hóminis sunt: númerus ménsium eius apud te est: constituísti términos eius, qui pràteríri non póterunt. Recéde páululum ab eo, ut quiéscat, donec optáta véniat, sicut mercenárii, dies eius.

Респонсорій 5

R. Hei mihi, Dómine, quia peccávi nimis in vita mea: Quid fáciam, miser? ubi fúgiam, nisi ad te, Deus meus? * Miserére mei, dum véneris in novíssimo die.

V. Anima mea turbáta est valde, sed tu, Dómine, succúrre ei.

R. Miserére mei, dum véneris in novíssimo die.

Іов 14, 13–16

Quis mihi hoc tríbuat, ut in inférno prótegas me, et abscondas me donec pertránseat furor tuus, et constitúas mihi tempus in quo recordéris mei? Putásne mórtuus homo rursum vivat? cunctis diébus quibus nunc mílito, expécto donec véniat immutátio mea. Vocábis me, et ego respondébo tibi: óperi mánuum tuárum porríges dexteram. Tu quidem gressus meos dinumerásti: sed parce peccátiis meis.

Читання 6

роткий і тривоги повний. Зростає, немов квітка, і в'яне, і біжить тінню без упинку! І на такого відкриваєш твої очі, тягнеш на суд із собою? Хто може зробити чисте з зачатого від нечистого сімені? Ніхто, лиш ти один!* Короткі дні людини, число місяців її тобі відоме, ти викреслив їй межу, якої вона не переступить, то відступи від неї ненадовго, хай спочине, покіль, як для найманця, не настане її день жаданий*.

R. Горе мені, Господи, бо багато нагрівив я за життя мого: що, нещасний, вчиню, куди тікатиму, як не до Тебе, Боже мій? * Помилуй мене, коли прийдеши в останній день.

V. Душа моя смутна вельми, ти ж, Господи, допоможи їй (*пор. Пс. 6, 4*):

R. Помилуй мене, коли прийдеши в останній день.

Хто мені дарує, щоб ти прихистив мене в Шеолі, укритв мене, поки перейде гнів твій, призначив мені строк, щоб потім згадати про мене?* Коли хтось умре, хіба оживе знову? Весь час моєї боротьби я дожидаю, аж поки не прийде мені заміна*. Ти кликнув би, і я тобі відповів би, ти простягнув би правицю творінню рук твоїх*. Ти на правду вираховував мої кроки; та не вважай на гріх мій!

Респонсорій 6

R. Ne recordéris peccáta mea, Dómine, * Dum véneris iudicáre sáculum per ignem.

V. Dírige, Dómine, Deus meus, in conspéctu tuo viam meam.

R. Dum véneris iudicáre sáculum per ignem.

V. Réquiem aetérnam dona eis, Dómine. Et lux perpétua lúceat eis.

R. Dum véneris iudicáre sáculum per ignem.

Коли читається лише один ноктюрн, звідси треба перейти до ранкових похвал (ст. 23) або одразу до завершальних молитов (ст. 28).

R. Не згадуј гріхи мої, Господи. * Коли прийдеши судити світ вогнем.

V. Простели, Господи, Боже мій, перед Тобою путь мій (*Пс. 5, 9*).

R. Коли прийдеши судити світ вогнем.

V. Вічне спочивання дай їм, Господи, а світло віковичне нехай їм світить,

R. Коли прийдеши судити світ вогнем.

Ноктюрн III (сп, сб)

Пс. 39

Ант. Compláceat * tibi, Dómine, ut erípias me: Dómine, ad adiuvándum me respice.

Exspéctans exspectávi Dóminum, * et inténdit mihi.

Et exaudivit preces meas: * et edúxit me de lacu misériae, et de luto fácis.

Et státuit super petram pedes meos: * et diréxit gressus meos.

Et immísit in os meum cánticum novum, * carmen Deo nostro.

Vidébunt multi, et timébunt: * et sperábunt in Dómino.

Beátus vir, cuius est nomen Dómini spes eius: * et non respéxit in vanitátes et insánias falsas.

Multa fecísti tu, Dómine, Deus meus, mirábília tua: * et cogitátionibus tuis non est qui símilis sit tibi.

Annuntiávi et locútus sum: * multiplicáti sunt super númerum.

Sacrificíum et oblatiónem noluísti: * aures autem perfecísti mihi.

Holocáustum et pro peccáto non postulásti: * tunc dixi: Ecce, vénio.

In cápite libri scriptum est de me ut fácerem voluntátem tuam: * Deus meus, vólui, et legem tuam in médio cordis mei.

Annuntiávi iustítiam tuam in ecclésia magna, * ecce, lábía mea non prohibébo: Dómine, tu scísti.

Iustítiam tuam non abscondí in corde meo: * veritátem tuam et salutáre tuum dixi.

Non abscondí misericórdiam tuam et veritátem tuam * a concílio multo.

Tu autem, Dómine, ne longe fácias miseratiónes tuas a me: * misericórdia tua et véritas tua semper suscepérunt me.

Quóniam circumdedérunt me mala, quorum non est númerus: * comprehendérunt me

Ант. Благоволи, Господи, ізбавити мене, Господи, до помочі мені звернися!

Тривав і витривав я у надії на Господа, і Він дослухався до мене.

І почув молитву мою, і вивів мене з рову страждань і з болотної твані.

І поставив на скелі ноги мої і випрямив кроки мої.

І вложив в уста мої пісню нову, спів Богові нашому.

Побачать многі й убояться, й уповатимуть на Господа.

Блажен муж, для якого Ім'я Господнє – уповання його, і який не оглядався на суєту та одержимість облудну.

Багато сотворив Ти, Господи Боже мій, чудес Твоїх, і в задумах Твоїх ніхто не уподобиться Тобі!

Звістив я і сказав: «Намножилося їх без числа!»

Жертви і приношення не захотів Ти, але вдосконалив вухо мені*.

Всепалень і жертв за гріх не зажадав Ти. Тоді сказав я: «Ось, іду.

В заголовку книги написано про мене, вчинити волю Твою, Боже мій, захотів я, і закон Твій – усередині серця* мого».

Благовістував я правду в громаді великій, ось, устам моїм не забороню, – Господи, Ти знаєш.

Правду Твою не затаїв я в серці моєму, істину Твою і спасіння Твоє вирік,

Не затаїв я милости Твоєї і вірности Твоєї від зібрання великого.

Ти ж, Господи, не віддаляй щедрот Твоїх від мене; милість Твоя і вірність Твоя хай завжди підтримують мене.

Бо оточили мене нещастя, яким нема числа, облягли мене беззаконня мої – що не можу й

iniquitátes meæ, et non pótui ut vidérem.
Multiplícátæ sunt super capíllos cápitis mei: * et cor meum derelíquit me.

Compláceat tibi, Dómine, ut éruas me: *
Dómine, ad adiuvándum me réspice.

Confundántur et revereántur simul, qui quærunt ánimam meam, * ut áuferant eam.

Convertántur retrórsum, et revereántur, * qui volunt mihi mala.

Ferant conféstim confusiónem suam, * qui dicunt mihi: Euge, euge.

Exsúltent et læténtur super te omnes quæréntes te: * et dicant semper: Magnificétur Dóminus: qui díligunt salutáre tuum.

Ego autem mendícus sum, et pauper: *
Dóminus sollícitus est mei.

Adiútor meus, et protéctor meus tu es: * Deus meus, ne tardáveris.

Réquiem ætérnam * dona eis, Dómine.

Et lux perpétua * líceat eis.

Ант. Compláceat tibi, Dómine, ut erípias me: Dómine, ad adiuvándum me réspice.

Ант. Sana, Dómine, * ánimam meam, quia peccávi tibi.

Beátus qui intéllegit super egénum, et páuperem: * in die mala liberábit eum Dóminus.

Dóminus consérvet eum, et vivíficet eum, et beátum fáciat eum in terra: * et non tradat eum in ánimam inimicórum eius.

Dóminus opem ferat illi super lectum dolóris eius: * univérsum stratum eius versásti in infirmitáte eius.

Ego dixi: Dómine, miserére mei: * sana ánimam meam, quia peccávi tibi.

Inimíci mei díxerunt mala mihi: * Quando moriétur, et períbit nomen eius?

Et si ingrediebátur ut vidéret, vana loquebátur: * cor eius congregávit iniquitátem sibi.

Egrediebátur foras, * et loquebátur in idípsum. Advérsus me susurrábant omnes inimíci mei:

бачити:

Намножилися вони понад волосся голови моєї, і серце моє покинуло мене

Благоволі, Господи, ізбавити мене, Господи, до помочі мені звернися!

Хай постидяться й посоромляться всі разом ті, що шукають душі моєї, щоб вирвати її,

Хай відступлять назад і посоромляться ті, що жадають мені зла.

Хай покрийться негайно соромом своїм ті, що говорять мені: «Добре, добре!».

Хай возрадуються і возвеселяться Тобою всі, що шукають Тебе, і хай мовлять невинно: «Хай возвеличиться Господь!» ті, що люблять спасіння Твоє.

А я – нужденний і вбогий; Господь подбає про мене.

Помічник мій і Оборонець мій єси Ти; Боже мій, – не зволикай!

Вічне спочивання дай їм, Господи.

А світло віковічне нехай їм світить.

Ант. Благоволі, Господи, ізбавити мене, Господи, до помочі мені звернися!

Пс. 40

Ант. Зціли, Господи, душу мою, бо я згрішив перед Тобою.

Блажен, хто зважає на бідного і вбогого: в день лиха врятує його Господь.

Господь хай охоронить його і живить його, і хай облагодіє його на землі і хай не видасть його в руки ворогів його!

Господь хай допоможе йому на одрі страждання його: все ложе його Ти перемінив у недугі його.

Я сказав: «Господи, помилуй мене, зціли душу мою, бо я згрішив перед Тобою!».

Вороги мої вирекли мені зло: «Коли помре він, і згине ім'я його?»

І якщо входив хто поглянути, марне говорив: «Серце його збрало собі беззаконня!»;

Виходив назовні, і змовлявся.

Проти мене гуртом шептали всі вороги мої,

* advérsum me cogitábant mala mihi.
Verbum iníquum cōstituérunt advérsum me:
* Numquid qui dormit non adíciet ut resúrgat?

Étenim homo pacis meæ, in quo sperávi: *
qui edébat panes meos, magnificávit super me
supplantatiónem.

Tu autem, Dómine, miserére mei, et resúscita
me: * et retríbuam eis.

In hoc cognóvi quóniam voluísti me: *
quóniam non gaudébit inimícus meus super
me.

Me autem propter innocéntiam suscepísti: * et
confirmásti me in conspéctu tuo in ætérnum.

Benedíctus Dóminus, Deus Israël, a sáculo et
usque in sáculum: * fiat, fiat.

Réquiem ætérnam * dona eis, Dómine.

Et lux perpétua * lúceat eis.

Ант. Sana, Dómine, ánimam meam, quia
peccávi tibi.

Ант. Sitívit * ánima mea ad Deum vivum:
quando véniam, et apparebo ante fáciem
Dómini?

Quemádmōdum desíderat cervus ad fontes
aquárum: * ita desíderat ánima mea ad te, Deus.
Sitívit ánima mea ad Deum fortem vivum: *
quando véniam, et apparebo ante fáciem Dei?
Fuérunt mihi lácrimæ meæ panes die ac nocte: *
dum dícitur mihi cotídie: Ubi est Deus tuus?

Hæc recordátus sum, et effúdi in me ánimam
meam: * quóniam transíbo in locum
tabernáculi admirábilis, usque ad domum
Dei.

In voce exsultatiónis, et confessiόnis: * sonus
epulántis.

Quare tristis es, ánima mea? * et quare
contúrbas me?

Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi: *
salutáre vultus mei, et Deus meus.

Ad méipsum ánima mea conturbáta est: *
proptérea memor ero tui de terra Iordánis, et
Hermóniim a monte mó dico.

проти мене замишляли нещастя моє;
Слово законопереступне возвели на мене:
«Хіба полеглий не спроможеться воскресну-
ти?»

Бо навіть чоловік мирний зо мною, на кого
покладався я, хто їв хліби мої, здійняв облуду
на мене*.

Ти ж, Господи, помилуй мене і возстав мене,
і я воздам їм.

З того пізнаю, що Ти вподобав мене, коли не
порадується ворог мій надо мною.

А мене за незлобивість Ти підтримав і укрі-
пив мене перед лицем Твоїм повік.

Благословен Господь, Бог Ізраїлів, од віку і до
віку. Хай так буде, хай так буде!

Вічне спочивання дай їм, Господи.

А світло віковичне нехай їм світить.

Ант. Зціли, Господи, душу мою, бо я згрішив
перед Тобою.

Пс. 41

Ант. Запрагнула душа моя до Бога живого:
коли прийду і явлюся лицю Божому?

Так само, як прагне лань на джерела вод, так
прагне душа моя до Тебе, Боже.

Запрагнула душа моя до Бога кріпкого, жи-
вого: коли прийду і явлюся лицю Божому?

Стали сльози мої мені хлібом удень і вно-
чі, коли говорять мені повсякдень: «Де Бог
твій?»

Се згадав я і виливав над собою душу мою, бо
пройду я на місце скинії предивної, аж до до-
му Божого,

Серед голосів радості і славослов'я, в гомоні
святковому.

Чому скорботна єси, душе моя? І чому три-
вожиш мене?

Уповай на Бога, бо я прославлю Його:
«Спасіння лиця мого і Бог мій!»

Душа моя стривожилася в мені самому; то-
му пом'яну Тебе з землі Йорданської та Ер-
монської, з гори малої.

Abýssus abyssum ínvocat, * in voce
cataractárum tuárum.

Ómnia excélsa tua, et fluctus tui * super me
transiérunt.

In die mandávit Dóminus misericórdiam suam:
* et nocte cánticum eius.

Apud me orátio Deo vitæ meæ, * dicam Deo:
Suscéptor meus es.

Quare oblítus es mei? * et quare contristátus
incédo, dum affligit me inimícus?

Dum confringúntur ossa mea, *
exprobravérunt mihi qui tríbulant me inimíci
mei.

Dum dicunt mihi per síngulos dies: Ubi est
Deus tuus? * quare tristis es, ánima mea? et
quare contúrbas me?

Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi: *
salutáre vultus mei, et Deus meus.

Réquiem ætérnam * dona eis, Dómine.

Et lux perpétua * líceat eis.

Ант. Sitívit ánima mea ad Deum vivum:
quando véniam, et apparebo ante fáciem
Dómini?

Безодня безодню призиває в гуркоті водо-
спадів Твоїх;

Усі вали Твої і хвили Твої надо мною прой-
шли.

Вдень заповідь Господь милість Свою, і вно-
чі пісня Йому.

Від мене – молитва Богові життя мого. Ска-
жу Богові: «Ти Заступник мій;

Чому Ти забув мене? і чому, нарікаючи, ход-
жу, коли утискає ворог?»

Коли ламалися кості мої, знущалися з мене
гнобителі мої,

Коли вони говорили мені повсякдень: «Де
Бог твій?» Чому скорботна єси, душе моя?
І чому тривожиш мене?

Уповай на Бога, бо я прославлю Його:
«Спасіння лиця мого і Бог мій!»

Вічне спочивання дай їм, Господи.

А світло віковичне нехай їм світить.

Ант. Запрагнула душа моя до Бога живого:
коли прийду і явлюся лицю Божому?

Всі встають.

Вірш

V. Ne tradas béstiis ánimas confiténtes tibi.

R. Et ánimas páuperum tuórum ne obliviscáris
in finem.

V. Не віддавай звірям душі сповідників Тебе.

R. І душ вбогих Твоїх не забувай до кінця (*Пс.*
73, 19).

Мовчки читається Молитва Господня Pater noster.

Після цього без проголошення назви течець читає наступний уривок. Всі інші сідають.

Іов 17, 1–3. 11–15

На спомин всіх померлих вірних читання 7–9 беруться зі ст. 33

Spíritus meus attenuábitur; dies mei
breviabúntur: et solum mihi súperest
sepúlchrum. Non peccávi, et in amaritudínibus
morátur óculus meus. Líbera me, Dómine, et
pone me iuxta te, et cuiúsvís manus pugnet
contra me. Dies mei transiérunt; cogitatiónes
meæ dissipátæ sunt, torquéntes cor meum.
Noctem vertérunt in diem, et rursum post
ténébras spero lucem. Si sustinúero, inférnus
domus mea est, et in ténebris stravi léctulum
meum. Putrédini dixi: Pater meus es; Mater

Читання 7

«Мій дух розбитий, дні мої погасли, для
мене залишається лише могила. Не согрішив
я, але в гіркоті перебувають мої очі. Звільни
мене, Господи, та постав мене перед собою!*
Бо хто б ручився за мене? Дні мої відпли-
ли, думки мої розсіяні, картаючи моє серце;*
з ночі день роблять, я ж сподіваюсь на світ-
ло після темряви. Чи можу сподіватись? Шел-
ол – моя домівка! У темряві стелю я собі по-
стіль. Кричу до гробу: Ти мій батько! А до
хробака: Моя сестра й моя мати! Де ж тут

mea, et soror mea, vérmibus. Ubi est ergo nunc pręstolatio mea? et patiéntiam meam quis considérat?

моя надія? І хто зважатиме на моє терпіння?*

Респонсорій 7

R. Peccántem me cotídie, et non me pœniténtem, timor mórtis contúrbat me: * Quia in inférno nulla est redémptio, miserére mei, Deus, et salva me.

V. Deus, in nómine tuo salvum me fac, et in virtúte tua líbera me.

R. Quia in inférno nulla est redémptio, miserére mei, Deus, et salva me.

R. Я щодня согрішаю й не каюся, аж страх смерті охопив мене. * Оскільки немає в пеклі відкуплення, помилуй мене, Боже, й спаси мене.

V. Боже, в Ім'я Твоє спаси мене і силою Твоєю звільни мене (*Пс. 53, 3*).

R. Оскільки немає в пеклі відкуплення; помилуй мене, Боже, й спаси мене.

Читання 8

Іов 19, 20–27

Pelli meæ, consúmptis cárnibus, adhásit os meum, et derelícta sunt tantúmmodo lábia circa dentes meos. Miserémini mei, miserémini mei saltem vos, amíci mei, quia manus Dómini tétigit me. Quare persequímini me sicut Deus, et cárnibus meis saturámini? Quis mihi tríbuat ut scribántur sermónes mei? quis mihi det ut exaréntur in libro Stylo férreo et plumbi lámína, vel celte sculpántur in sílice? Scio enim quod redémptor meus vivit, et in novíssimo die de terra surrectúrus sum: Et rursum circúmdabor pelle mea, et in carne mea vidébo Deum meum: Quem visúrus sum ego ipse, et óculi mei conspéctúri sunt, et non álius: repósita est hæc spes mea in sinu meo.

Тіло моє згнило, шкіра прилипла до костей, й біля зубів лишилися лише губи*. Змилуйтеся, змилуйтеся надо мною хоч ви*, мої друзі, бо рука Божа мене доторкнулась! Чому, як Бог, женетесь за мною, насичуєтеся* моїм тілом? О, якби мої слова були записані, якби вони були занесені у книгу! Різцем залізним і на листу олов'янім, чи надійно видовбані у скелі! Я вірую, що Відкупитель мій живе, і що в останній день я від землі воскресну*. І знову буду вдягнений у шкіру, і в моїм тілі узрю Бога мого*. Я сам його узрю, очі мої побачать, а не хтось інший; така моя надія закладена вглибині мене*.

Респонсорій 8

R. Dómine, secúndum actum meum noli me iudicáre: nihil dignum in conspéctu tuo egi; ídeo déprecor maieštátem tuam, * Ut tu, Deus, déleas iniquitátem meam.

V. Amplius lava me, Dómine, ab iniustítia mea, et a delícto meo munda me.

R. Ut tu, Deus, déleas iniquitátem meam.

R. Господи, не суди мене за моїми вчинками: я не зробив нічого гідного перед Твоїм взглядом, тому благаю Твою величність, * аби ти, Боже, стер беззаконня мої.

V. Уповні обмий мене від беззаконня мого, і від гріха мого очисти мене (*Пс. 50, 4*).

R. аби ти, Боже, стер беззаконня мої.

Читання 9

Іов 10, 18–22

Quare de vulva eduxísti me? qui útinam consúmptus essem, ne óculus me vidéret. Fuíssem quasi non essem, de útero translátus ad túmulum. Numquid non páucitas diérum

Навіщо вивів мене з лона? Я краще б вмер – мене не бачило б ніяке око. Я був би, наче б мене й не було ніколи; мене перенесли б з утроби в домовину. Чи не закінчилась би

meórum finiétur brevi? dimítte ergo me, ut plangam páululum dolórem meum, ántequam vadam, et non revértar, ad terram tenebrósam, et opértam mortis calíGINE: Terram misériae et tenebrárum, ubi umbra mortis et nullus ordo, sed sempitérnus horror inhábitat.

скудність днів моїх пошвидше?* Лиши мене, свій смуток я оплачу*, поки піду й не повернуся, в країну темряви й смертельної тіні, в країну недолі й темряви, де смертна тінь та безлад, де повіки жах перебуває*.

Респонсорій 9

Наступний респонсорій використовується, якщо читався лише третій ноктюрн. Респонсорій, що завершує три ноктюрни разом, подано нижче.

R. Libera me, Domine, de viis inferni, qui portas aereas confregisti : et visitaſti infernum, et dediſti eis lumen ut viderent te : * qui erant in paenis tenebrarum.

R. Звільни мене, Господи, від шляхів пекельних, Ти, Котрий потрощив брами мідні та навідався до жителів Шеолу, і дав їх світло, щоб Тебе узрили * ті, хто був покараний темрявою (*пор. Мт 22, 13 та Пс. 106, 16*).

V. Clamantes et dicentes adveniſti Redemptor noſter.

V. Вони виголошували, говорячи: ось, прийшов Відкупитель наш.

R. Qui erant in paenis tenebrarum.

R. Ті, хто був покараний темрявою.

V. Réquiem aeternam * dona eis, Dómine. Et lux perpétua * lúceat eis.

V. Вічне спочивання дай їм, Господи, а світло віковічне нехай їм світить.

R. Qui erant in paenis tenebrarum.

R. Тим, хто був покараний темрявою.

Якщо читалися всі три ноктюрни, замість попереднього респонсорію використовується наступний (пор. Йойл 4, 16; Софонія 1, 15.14; 2(4) Ездра 2, 34.35):

R. Libera me, Dómine, de morte aeterna in die illa treménda, * Quando caeli movéndi sunt et terra, * Dum véneris iudicáre saeculum per ignem.

R. Звільни мене, Господи, від вічної смерті в той жахливий день, * коли затремтить земля й небо, * коли прийдеш судити світ вогнем.

V. Tremens factus sum ego et tímeo, dum discúſſio venérit atque ventúra ira.

V. Жахаюся й боюся того дня, коли настане суд і гнів, що вже надходить,

R. Quando caeli movéndi sunt et terra.

R. коли затремтить земля й небо.

V. Dies illa, dies iræ, calamitátis et misériae, dies magna et amára valde.

V. День той – день гніву, нищення й недолі, день великий й гіркий вельми,

R. Dum venéris iudicáre saeculum per ignem.

R. коли прийдеш судити світ вогнем.

V. Réquiem aeternam dona eis, Dómine. Et lux perpétua lúceat eis.

V. Вічне спочивання дай їм, Господи, а світло віковічне нехай їм світить.

R. Líbera me, Dómine, de morte aeterna in die illa treménda, * Quando caeli movéndi sunt et terra, * Dum véneris iudicáre saeculum per ignem.

R. Звільни мене, Господи, від вічної смерті в той жахливий день, * коли затремтить земля й небо, * коли прийдеш судити світ вогнем.

Звідси треба перейти до ранкових похвал або одразу до завершальних молитов (ст. 28).

Ранкові хвали за померлих

Пс. 50

Ант. Exsultábunt Dómino * ossa humiliáta.

Ант. Прославлять Господа кості упокорені.

Miserére mei, Deus, * secúndum magnam misericórdiam tuam.

Et secúndum multitudínem miseratiónum tuárum, * dele iniquitátem meam.

Ámplius lava me ab iniquitáte mea: * et a peccáto meo munda me.

Quóniam iniquitátem meam ego cognóscó: * et peccátum meum contra me est semper.

Tibi soli peccávi, et malum coram te feci: * ut iustificéris in sermónibus tuis, et vincas cum iudicáris.

Ecce enim, in iniquitátibus concéptus sum: * et in peccátis concépit me mater mea.

Ecce enim, veritátem dilexísti: * incérta et occúlta sapiéntiæ tuæ manifestásti mihi.

Aspérges me hyssópo, et mundábor: * lavábis me, et super nivem dealbábor.

Audítui meo dabis gáudium et lætítiam: * et exsultábunt ossa humiliáta.

Avérte fáciem tuam a peccátis meis: * et omnes iniquitátes meas dele.

Cor mundum crea in me, Deus: * et spíritum rectum ínnova in viscéribus meis.

Ne prócias me a fácie tua: * et spíritum sanctum tuum ne áuferas a me.

Redde mihi lætítiam salutáris tui: * et spírиту princípáli confírma me.

Docébo iníquos vias tuas: * et ímpii ad te converténtur.

Líbera me de sanguínibus, Deus, Deus salútis meæ: * et exsultábit lingua mea iustítiam tuam.

Dómine, lábia mea apéries: * et os meum annuntiábit laudem tuam.

Quóniam si voluísset sacrificium, dedíssem útique: * holocáustis non delectáberis.

Sacrificium Deo spíritus contribulátus: * cor contrítum, et humiliátum, Deus, non despícies.

Помилуй мене, Боже, по великій милості Твоїй,

і по множеству щедрот Твоїх загладь беззаконня моє.

Уповні обмий мене від беззаконня мого, і від гріха мого очисти мене.

Бо беззаконня моє я знаю, і гріх мій передо мною завжди.

Проти Тебе, Єдиного, я згрішив і лукаве перед Тобою вчинив, тож оправданий Ти будеш у словах Твоїх і переможеш, коли вступиш у суд.

Ось бо, в беззаконнях я зачатий, і в гріхах породила мене мати моя.

Ось бо, істину возлюбив еси, незвідане і таємне мудрости Своєї явив Ти мені.

Окропиш мене іссопом – і буду очищений; обмиєш мене – і стану біліший від снігу, даси мені відчуті радість і веселість – возрадуються кості упокорені.

Відверни лице Твоє від гріхів моїх і всі беззаконня мої зітри.

Серце чисте сотвори в мені, Боже, і дух правий обнови в нутрі моїм.

Не відкинь мене від лица Твого і Духа Твого Святого не відійми від мене.

Поверни мені радість спасіння Твого і духом владушим утверди мене.

Навчу беззаконників доріг Твоїх, і нечестиві до Тебе навернуться.

Звільни мене від вини крові, Боже, Боже спасіння мого, возрадується язик мій правді Твоїй.

Господи, губи мої відкриєш, і уста мої сповістять хвалу Твою.

Бо якби Ти жертви захотів, я дав би її, – та всепалення Тобі не до вподоби.

Жертва Богові – дух сокрушений, серцем сокрушеним і смиренним Бог не погор-

Benigne fac, Dómine, in bona voluntáte tua
Sion: * ut ædificéntur muri Ierúsalem.

Tunc acceptábis sacrificium iustítia,
oblatiónes, et holocáusta: * tunc impróntent
super altáre tuum vítulos.

Réquiem ætérnam * dona eis, Dómine.

Et lux perpétua * lúceat eis.

Ант. Exsultábunt Dómino ossa humiliáta.

Ант. Exáudi, Dómine, * oratiónem meam: ad
te omnis caro véniet.

Te decet hymnus, Deus, in Sion: * et tibi
reddétur votum in Ierúsalem.

Exáudi oratiónem meam: * ad te omnis caro
véniet.

Verba iniquórum prævaluérunt super nos: * et
impietátibus nóstris tu propitiáberis.

Beátus, quem elegísti, et assumpsísti: *
inhabitábit in átriis tuis.

Replébitur in bonis domus tuæ: * sanctum est
templum tuum, mirábile in æquitáte.

Exáudi nos, Deus, salutáris noster, * spes
ómnium fínium terræ, et in mari longe.

Præparans montes in virtúte tua, accíntus
poténtia: * qui contúrbas profúndum maris
sonum flúctuum eius.

Turbábuntur gentes, et timébunt qui hábitant
términos a signis tuis: * éxitus matutíni, et
véspere delectábis.

Visitásti terram, et inebriásti eam: *
multiplicásti locupletáre eam.

Flumen Dei replétum est aquis, parásti cibum
illórum: * quóniam ita est præparátio eius.

Rivos eius inébria, múltiplica genímína eius: *
in stíllicidiis eius lætábitur germinans.

Benedíces corónæ anni benignitátis tuæ: * et
campi tui replébuntur ubertáte.

Pinguéscent speciósa déserti: * et exsultatióne
colles accingéntur.

Indúti sunt aríetes óvium, et valles abundábunt
fruménto: * clamábunt, étenim hymnum

дить.

Облагодій, Господи, благоволінням Твоїм
Сіон, і хай відбудуються стіни єрусалимські
тоді вподобаєш Собі жертву правди, возно-
шення і всепалення, тоді покладуть на вістар
Твій тельців.

Вічне спочивання дай їм, Господи.

А світло віковичне нехай їм світить.

Ант. Прославлять Господа кості упокорені.

Пс. 64

Ант. Почуй, Господи, молитву мою; до
Тебе всяка плоть прийде.

Тобі подобає пісня, Боже, в Сіоні і Тобі воз-
дасться обітниця в Єрусалимі.

Почуй молитву мою; до Тебе всяка плоть
прийде.

Слова беззаконня пересилили нас, і нечестя
наші Ти очистиш.

Блажен, кого обрав єси і прийняв: оселиться
він у дворах Твоїх.

Сповнимся ми благами дому Твого: святий
храм Твій, дивний у правді.

Вислухай нас, Боже, Спасителю наш, упован-
ня всіх країв землі і суцях у морі далеко.

що зводиш гори кріпостю Своєю, що опо-
ясаний могутністю, що сколихуєш утробу
моря*.

Сколихнуться народи, і убояться жителі
країв від знамень Твоїх; брами ранку і
вечора Ти радістю прикрасиш!

Ти навідав землю і напоїв її, примножив ба-
гатства її.

Ріка Божа сповнилася вод; Ти приготував по-
живу їм, бо така установа Твоя:

борозни її напій, примнож урожай її, під
краплями своїми вона звеселиться, зеленію-
чи.

Ти благословиш вінець року благости Твоєї,
і ниви Твої наллються тучністю.

Наллються росою узгір'я пустелі, і радістю
пагорби опояшуються.

Зодягнуться вовною овни в отарах, і долини
примножать пшеницю, – видадуть оклики,

dicent.

Réquiem ætérnam * dona eis, Dómine.

Et lux perpétua * lúceat eis.

Ант. Exáudi, Dómine, oratiónem meam: ad te omnis caro véniet.

Ант. Me suscépit * dèxtera tua, Dómine.

Deus, Deus meus, * ad te de luce vígilo.

Sitívit in te ánima mea, * quam multiplíciter tibi caro mea.

In terra desérta, et ínvia, et inaquósa: * sic in sancto appáruí tibi, ut vidérem virtútem tuam, et glóriam tuam.

Quóniam mélior est misericórdia tua super vitas: * lábia mea laudábunt te.

Sic benedícam te in vita mea: * et in nómine tuo levábo manus meas.

Sicut ádipe et pinguédine repleátur ánima mea: * et lábiis exsultatiónis laudábit os meum.

Si memor fui tui super stratum meum, in matutínis meditábor in te: * quia fuísti adiutor meus.

Et in velaménto alárum tuárum exsultábo, adhésit ánima mea post te: * me suscépit dèxtera tua.

Ipsi vero in vanum quæsiérunt ánimam meam, introíbunt in inferióra terræ: * tradéntur in manus gládii, partes vúlpium erunt.

Rex vero lætábitur in Deo, laudábuntur omnes qui iurant in eo: * quia obstrúctum est os loquéntium iníqua.

Réquiem ætérnam * dona eis, Dómine.

Et lux perpétua * lúceat eis.

Ант. Me suscépit dèxtera tua, Dómine.

Ант. A porta ínferi * éruе, Dómine, ánimam meam.

Ego dixi: In dimídio díerum meórum * vadam

ще й співи!

Вічне спочивання дай їм, Господи.

А світло віковічне нехай їм світить.

Ант. Почуй, Господи, молитву мою; до Тебе всяка плоть прийде.

Пс. 62

Ант. Мене прихистила десниця Твоя, Господи.

Боже, Боже мій, до Тебе від досвітку лину: жадає Тебе душа моя. Як часто в'яне за Тобою плоть моя

в землі пустинній, і непрохідній, і безводній! Так би у святині явився я перед Тобою – видіти силу Твою і славу Твою!

Бо ліпша милість Твоя над життя; губи мої похвалять Тебе.

Так благословлю Тебе в житті моїм, в Імені Твоїм вознесу руки мої.

Немов туком і омастою хай сповниться душа моя, і губами радості восхвалять Тебе уста мої.

Якщо* поминав я Тебе на постелі моїй, вдо-світа роздумував про Тебе, бо став еси Помічником моїм.

І в тіні крил Твоїх возрадуюся. Пригорнула-ся душа моя до Тебе, мене ж прихистила дес-ниця Твоя.

А ті, що даремно шукали душу мою, зійдуть у безодні землі, будуть віддані вістрю меча, здобиччю лисицям стануть!

Цар же возвеселиться в Бозі, похвалиться всяк, хто Ним клянеться, бо загороджено уста неправдомовців.

Вічне спочивання дай їм, Господи.

А світло віковічне нехай їм світить.

Ант. Мене прихистила десниця Твоя, Госпо-ди.

Піснь Єзекії

Ант. Від брам пекельних визволи, Господи, душу мою.

Я сказав: в половині днів моїх я відйду до

ad portas ínferi.

Quæsívi resíduum annórum meórum. * Dixi: Non vidébo Dóminum Deum in terra vivéntium.

Non aspíciam hóminem ultra, * et habitatórem quiétis.

Generátio mea abláta est, et convolúta est a me, * quasi tabernáculum pastórum.

Præcísá est velut a texénte, vita mea: dum adhuc ordírer, succídít me: * de mane usque ad vésperam fínies me.

Sperábam usque ad mane, * quasi leo sic contrívít ómnia ossa mea:

De mane usque ad vésperam fínies me: * sicut pullus hirúndinis sic clamábo, meditábor ut colúmba:

Attenuáti sunt óculi mei, * suspiciéntes in excélsu.

Dómine, vim pátiar, respónde pro me. * Quid dicam, aut quid respondébit mihi, cum ipse fécerit?

Recogítábo tibi omnes annos meos * in amaritúdine ánimæ meæ.

Dómine, si sic vívitur, et in tálibus vita spíritus mei, corrípias me, et vivificábis me. * Ecce, in pace amaritúdo mea amaríssima:

Tu autem eruísti ánimam meam ut non períret: * proiecísti post tergum tuum ómnia peccáta mea.

Quia non inférnus confitébitur tibi, neque mors laudábit te: * non exspectábunt qui descéndunt in lacum, veritátem tuam.

Vivens vivens ipse confitébitur tibi, sicut et ego hódie: * pater fíliis notam fáciat veritátem tuam.

Dómine, salvum me fac * et psalmos nostros cantábimus cunctis diébus vitæ nostræ in domo Dómini.

Réquiem ætérnam * dona eis, Dómine.

Et lux perpétua * lúceat eis.

Ант. А porta ínferi éruе, Dómine, ánimam meam.

брам Шеолу.

Шукав я останку моїх літ. Я сказав: не побачу більше Господа Бога на землі живих.

Я не узрю вже людини, ні жителів спокою.

Моє покоління забрано, згорнено від мене, немов намет пастуший.

Відрізано моє життя, немов ткачем; я лиш почав, а він мене обрізав. Від ранку до вечора ти мене докінчиш.

Я сподівався аж до ранку, а він, наче лев, трошив усі мої кості.

Від ранку до вечора ти мене докінчиш. Наче пташеня ластівки я звиватиму, роздумуватиму, наче голубка.

Мої очі ослабли від постійного погляду вгору.

Господи, я вельми страждаю, дай відповідь за мене. Що скажу, або що відповість той, хто вчинив це?

Переосмислю перед Тобою всі роки мої в гіркоті душі моєї.

Господи, якщо вже життя є таким, і в цих умовах має жити дух мій, ти виправиш мене й живитимеш мене. Ось, у мирі найгірша гіркота моя.

Ти ж вибавив душу мою, аби вона не загинула, за спину твою закинув ти всі гріхи мої.

Бо не Шеол ісповідає тебе, і не смерть тебе прославить; ті ж, хто сходить до озера, не дождатимуть правду твою.

Живий, живий лише ісповідає тебе, як і я сьогодні, й отець звістить дітям твою правду.

Господи, спаси мене, й ми співатимемо псалми наші щодня в Господньому домі. *(Іс. 38, 10-24)*

Вічне спочивання дай їм, Господи.

А світло віковичне нехай їм світить.

Ант. Від брам пекельних визволи, Господи, душу мою.

Пс. 150

Ант. Omnis spírítus * laudet Dóminum.

Laudáte Dóminum in sanctis eius: * laudáte eum in firmaménto virtútis eius.

Laudáte eum in virtútibus eius: * laudáte eum secúndum multitudínem magnítudínis eius.

Laudáte eum in sono tubæ: * laudáte eum in psaltério, et cíthara.

Laudáte eum in týmpano, et choro: * laudáte eum in chordis, et órgano.

Laudáte eum in cýmbalis benesonántibus: laudáte eum in cýmbalis iubilatiónis: * omnis spírítus laudet Dóminum.

Réquiem ætérnam * dona eis, Dómine.

Et lux perpétua * líceat eis.

Ант. Omnis spírítus laudet Dóminum.

Ант. Всяк дух нехай хвалить Господа.

Хваліте Бога у святині Його, хваліте Його на тверді сили Його.

Хваліте Його за владні чини Його, хваліте Його за пишнотою величі Його.

Хваліте Його у гласі трубнім, хваліте Його на псалтирі і гусях.

Хваліте Його на тимпані і в хороводі, хваліте Його на струнах і органі.

Хваліте Його на кимвалах милозвучних, хваліте Його на кимвалах велегласних. Всяке дихання нехай хвалить Господа!

Вічне спочивання дай їм, Господи.

А світло віковічне нехай їм світить.

Ант. Всяк дух нехай хвалить Господа.

Всі встають.

Вірш

V. Audívi vocem de cælo dicéntem mihi.

R. Beáti mórtui qui in Dómino moriúntur.

V. Почув я голос із неба, що говорив мені.

R. Блаженні мертві, що в Господі вмирають
(пор. *Одкр.* 14, 12).

Піснь Захарії з антифоном

Якщо антифон співається, під час його виконання можна сісти. На слові Benedictus всі роблять знак хреста та, якщо сиділи, встають.

Ант. Ego sum * resurréctio et vita: qui credit in me, étiam si mórtuus fúerit, vivet; et omnis qui vivit et credit in me, non moriétur in ætérnum.

Benedíctus Dóminus, Deus Israël: * quia visitávit, et fecit redemptiónem plebis suæ:

Et eréxit cornu salutís nobis: * in domo David, púeri sui.

Sicut locútus est per os sanctórum, * qui a sæculo sunt, prophetárum eius:

Salútem ex inimícis nostris, * et de manu ómnium, qui odérunt nos.

Ad faciéndam misericórdiam cum pátribus nostris: * et memorári testaménti sui sancti.

Iusiurándum, quod iurávit ad Ábraham patrem nostrum, * datúrum se nobis:

Ut sine tímóre, de manu inimicórum nostrórum liberáti, * serviámus illi.

Ант. Я Воскресіння і Життя; хто вірує в Мене, навіть якщо помре, буде жити, а кожний, хто живе і вірує в Мене, не помре повіки
(пор. *Йн.* 11, 25–26).

Благословенний Господь, Бог Ізраїля, * бо Він відвідав і викупив свій народ, і підніс нам ріг спасіння * у домі свого слуги Давида,

Як заповів відвіку * устами святих своїх пророків:

Спасіння від наших ворогів * і з руки всіх, хто ненавидить нас,

Щоб виявити милість нашим батькам * і згадати свій святий союз:

Клятву, котру Він дав * нашому батькові Авраамові,

Що дасть нам, визволеним з рук ворогів, * без страху служити Йому,

In sanctitate, et iustitia coram ipso, * omnibus diebus nostris.

Et tu, puer, Propheta Altissimi vocaberis: * praeibis enim ante faciem Domini, parare vias eius:

Ad dandam scientiam salutis plebi eius: * in remissionem peccatorum eorum:

Per viscera misericordiae Dei nostri: * in quibus visitavit nos, oriens ex alto:

Illuminare his, qui in tenebris, et in umbra mortis sedent: * ad dirigendos pedes nostros in viam pacis.

Requiem aeternam * dona eis, Domine.

Et lux perpetua * luceat eis.

Ант. Ego sum resurrectio et vita: qui credit in me, etiam si mortuus fuerit, vivet; et omnis qui vivit et credit in me, non morietur in aeternum.

У святості й праведності перед Ним, * по всі наші дні.

І ти, дитино, будеш названа пророком Всевишнього, * бо ти йтимеш перед Господом, щоби приготувати Йому дорогу;

Щоби дати пізнати Його народові спасіння * через прощення їхніх гріхів;

Аби через превелике милосердя нашого Бога, * в якому нас відвідає Сонце, що сходить на висоті,

Освітити тих, які сидять у темряві та в смертній тіні, * й спрямувати наші ноги на дорогу миру!

Вічне спочивання дай їм, Господи.

А світло віковичне нехай їм світить.

Ант. Я Воскресіння і Життя; хто вірує в Мене, навіть якщо помре, буде жити, а кожний, хто живе і вірує в Мене, не помре повіки (*пор. Йн. 11, 25–26*).

Молитви

Решта мовиться на колінах.

V. Pater noster

V. Отче наш

Наступна частина мовиться беззвучно:

qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum: adveniat regnum tuum: fiat voluntas tua, sicut in caelo et in terra. Panem nostrum cotidianum da nobis hodie: et dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris:

що еси на небесах! нехай святиться Ім'я Твоє, нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі. Хліб наш насушний дай нам сьогодні. І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим.

І далі вголос:

V. Et ne nos inducas in tentationem:

V. І не введи нас у спокусу.

R. Sed libera nos a malo.

R. але визволи нас від лукавого.

V. A porta inferi.

V. Від брам пекельних.

R. Erue, Domine, animam ejus (ánimas eorum).

R. Визволи, Господи, його (її) душу (їх душі).

V. Requiésca(n)t in pace.

V. Нехай спочиває (спочивають) у мирі.

R. Amen.

R. Амінь.

V. Domine, exaudi orationem meam.

V. Почуй, Господи, молитву мою.

R. Et clamor meus ad te veniat.

R. І крик мій до Тебе хай дійде! (*Пс. 101, 2*)

V. Orémus.

V. Молімося.

Після цього говорить доречна молитва з наступного набору:

За всіх померлих та 2 листопада:

FIDÉLIUM, Deus, ómnium Cónditor et Redémptor, animábus famulórum famularúmque tuárum remissionem cunctórum tríbue peccatórum: ut indulgéntiam, quam semper optavérunt, piis supplicatióibus consequántur: Qui vivis et regnas cum Deo Patre, in unitáte Spíritus Sancti, Deus, per ómnia sácula saeculórum.

В день смерті чи поховання:

DEUS cui proprium est misereri semper, et parcere, te supplices exoramus pro anima famuli tui (famulae tuae) **N.** quam hodie de hoc saeculo migrare jussisti, ut non tradas eam in manus inimici, neque obliviscaris in finem; sed jubeas eam a sanctis angelis suscipi, et ad patriam paradisi perducí: ut quia in te speravit et credidit, non poenas aeternas sustineat, sed gaudia sempiterna possideat. Per Dominum nostrum Iesum Christum filium tuum, qui tecum vivit et regnat in unitate Spiritus Sancti, Deus, per omnia saecula saeculorum.

В день роковин:

DEUS indulgentiarum Domine, da animae famuli tui (famulae tuae) **N.** cujus anniversarium depositionis diem commemoramus, refrigerii sedem, quietis beatitudinem et luminis claritatem. Per Dominum nostrum Iesum Christum, Filium tuum: qui tecum vivit et regnat in unitate Spiritus Sancti Deus, per omnia saecula saeculorum.

За родичів, друзів та добродійців:

DEUS, veniae largitor et humanae salutis amator: quaesumus clementiam Tuam; ut nostrae congregationis fratres, propinquos et benefactores, qui ex hoc saeculo transierunt, beata Maria semper Virgine intercedente cum omnibus Sanctis Tuis, ad perpetuae beatitudinis consortium pervenire concedas. Per Dominum nostrum Iesum Christum,

Боже, Творче й Відкупителю всіх вірних, даруй прощення всіх гріхів слугам та слугиням Твоїм, аби завдяки відданим благанням вони досягнули відпущення, якого завжди прагнули.

Котрий живеш і царюєш з Богом Отцем в єдності Святого Духа, Бог, на віки вічні.

Боже, Якому властиво завжди помилувати й зглянутися, смиренно молимо Тебе за душу слуги Твого (служині Твоєї) **N.**, якого (якої) сьогодні Ти призвав з цього світу: не дай її в руки ворога, і не забудь її до кінця; але накажи святим ангелам прийняти її та привести до Небесної Вітчизни: бо, оскільки він (вона) на Тебе сподівався (сподівалася) й у Тебе вірив (вірила), дай йому (їй) не страждати від мук пекла, але отримати вічну радість.

Через Господа нашого Ісуса Христа, Сина Твого, Котрий з Тобою живе і царює в єдності Святого Духа, Бог, на віки вічні.

Боже, Владико прощення, дай душі слуги твого (служині Твоєї) **N.**, чию річницю ми споминаємо, місце прохолоди, блаженство спокою та сяння світлості.

Через Господа нашого Ісуса Христа, Сина Твого, Котрий з Тобою живе і царює в єдності Святого Духа, Бог, на віки вічні.

Боже, Ти даруєш прощення та бажаєш людського спасіння: благаємо Тебе в Твоїй милості й за заступництвом блаженної Приснодіви Марії з усіма святыми Твоїми, щоб Ти благоволив привести до співучасті в постійному блаженстві братів, близьких та добродійців усіх тут зібраних.

Через Господа нашого Ісуса Христа, Сина

Filium tuum: qui tecum vivit et regnat in unitate Spiritus Sancti Deus, per omnia saecula saeculorum.

Твого, Котрий з Тобою живе і царює в єдності Святого Духа, Бог, на віки вічні.

R. Amen.

V. Dómine, exáudi oratiónem meam.

R. Et clamor meus ad te véniat.

V. Réquiem ætérnam dona eis, Dómine.

R. Et lux perpétua lúceat eis.

V. Requiéscant in pace.

R. Amen.

Після молитви:

R. Амїнь.

V. Почуй, Господи, молитву мою.

R. І крик мій до Тебе хай дійде! (*Пс. 101, 2*)

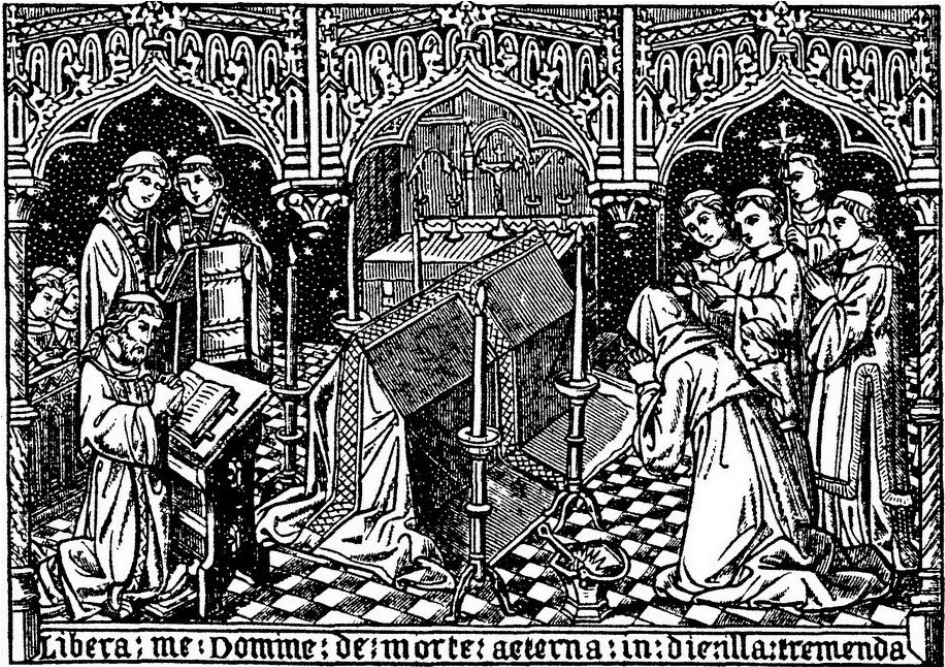
V. Вічне спочивання дай їм, Господи.

R. І світло віковичне нехай їм світить.

V. Нехай спочивають у мирі.

R. Амїнь.

Де прийнято, на завершення подумки читається Pater i Ave.

Читання на утрєні в день усіх померлих вірних

З книги св. Августина про піклування про спочилих, гл. 2-3

Curatio fúneris, conditio sepultúrx, pompa exsequiarum magis sunt vivorum solacia quam subsidia mortuorum. Nec ideo tamen contemnenda et abicienda sunt corpora defunctorum, maximeque iustorum ac fidelium, quibus tamquam organis et vasis ad omnia bona opera sancte usus est spiritus. Si enim paterna vestis et anulus, ac si quid huiusmodi, tanto carius est posteris, quanto erga parentes maior affectus; nullo modo ipsa spernenda sunt corpora, quae utique multo familiarius atque coniunctius quam quaelibet indumenta gestamus. Haec enim non ad ornamentum vel adiutorium, quod adhibetur extrinsecus, sed ad ipsam naturam hominis pertinent. Unde et antiquorum iustorum funera officiosa pietate curata sunt, et exsequiae celebratae, et sepultura provisae; ipsique, cum viverent, de sepeliendis vel etiam transferendis suis corporibus filiis mandaverunt.

R. Meménto mei, Deus, quia ventus est vita mea, * Nec aspiciat me visus hominis.

V. De profundis clamavi ad te, Domine: Domine, exaudi vocem meam.

R. Nec aspiciat me visus hominis.

З книги св. Августина про піклування про спочилих, гл. 4

Recordantis et precantis affectus cum defunctis a fidelibus carissimis exhibetur, eum prodesse non dubium est iis, qui cum in corpore viverent, talia sibi post hanc vitam prodesse meruerunt. Verum, etsi aliqua necessitas vel humana corpora, vel in sacris locis humana nulla data facultate permittat, non sunt praetermittendae supplicationes pro spiritibus mortuorum: quas faciendas pro omnibus

Читання 4

Піклування про поховання, зведення пам'ятника, урочистість проведів померлого: все це більш потрібно для втіхи живих, ніж для допомоги спочилим. Проте з цього не випливає, що слід зневажати та відкидати тіла померлих, особливо людей справедливих і вірних, бо ті служили їх духові знаряддям та вмістилищем, на святе використання для всіляких добрих справ. Адже якщо батьківський одяг чи перстень, чи щось подібне, є тим дорожчими для тих, кого вони полишають, чим більшою була їх прихильність до батьків; так само ні в якому разі не можна зневажати тіло, яке носить ближче й більш приязно, ніж будь-який одяг. Воно бо є не зовнішньою прикрасою чи поміччю, а належить до самої людської природи. Тому й праведникам давнини з побожністю проводили поховання, справляли поминальний обід та зводили пам'ятники, та й самі вони лишали дітям вказівки про похорон чи перенесення їх тіл.

Респонсорій 4

R. Пом'яни мене, Господи, бо життя моє – вітер. * А око людське мене вже більше не побачить (*пор. Іов 7, 7.8*).

V. Із глибини візвав я до Тебе, Господи; Господи, почуй голос мій (*Пс. 129, 1.2*).

R. А око людське мене вже більше не побачить.

Читання 5

Коли спомин та гарячі молитви про померлих здійснюють вірні, які були їм любі, це, безперечно, приносить користь тим, хто за тілесного життя заслужив собі на це й після нього. Проте, навіть якщо якась перепона позбавляє можливості поховати тіло взагалі, чи в освяченому місці, все одно не можна пропускати молитов за душі померлих. Ці прохання, приносимі за всіх померлих зі

in christiána et cathólica societáte defúntcis, étiam táctis eórum nomínibus, sub generáli commemoratióne suscépit Ecclésia; ut quibus ad ista desunt paréntes, aut flíi, aut quicúmque cognáti vel amíci, ab una eis exhibeántur pia matre commúni. Si autem deéssent istæ supplicatiónes, quæ fiunt recta fide ac pietáte pro mórtuis, puto quod nihil prodésset spirítibus eórum, quámlibet in locis sanctis exánima córpora poneréntur.

Респонсорій 5

R. Hei mihi, Dómine, quia peccávi nimis in vita mea: Quid fáciam, miser? ubi fúgiam, nisi ad te, Deus meus? * Miserére mei, dum véneris in novíssimo die.

V. Anima mea turbáta est valde, sed tu, Dómine, succúrre ei.

R. Miserére mei, dum véneris in novíssimo die.

спільноти християн-католиків, навіть якщо їх імена не згадуються, бере на себе Церква в загальному спомині: таким чином, навіть до тих, хто не має батьків, дітей, чи навіть якихось родичів та друзів, ця спільна блага мати проявить ту ж опіку. Якщо ж забракне цих благань, приносимих за померлих з правого вірою та благочестям, то, думаю, не буде ніякої користі їх душам, хоч би й поклали їх бездиханні тіла в святих місцях.

R. Горе мені, Господи, бо багато нагрішив я за життя мого: що, нещасний, вчиню, куди тікатиму, як не до Тебе, Боже мій? * Помилуй мене, коли прийдеш в останній день.

V. Душа моя смутна вельми, ти ж, Господи, допоможи їй (*пор. Пс. 6, 4*):

R. Помилуй мене, коли прийдеш в останній день.

Читання 6

З книги св. Августина про піклування про спочилих, гл. 18

Quæ cum ita sint, non existimémus ad mórtuos, pro quibus curam gérimus, perveníre, nisi quod pro eis sive altáris, sive oratiónum, sive eleemosynárum sacrificiis solémniter supplicámus: quamvis non pro quibus fiunt, ómnibus prosint; sed iis tantum pro quibus, dum vivunt, comparátur, ut prosint. Sed quia non discernimus qui sunt, opórtet ea pro regenerátis ómnibus fácere, ut nullus eórum prætermittátur, ad quos hæc benefícia possint et débeant perveníre. Mélius enim superérunt ista eis, quibus nec obsunt nec prosunt; quam eis deérunt, quibus prosunt. Diligéntius tamen facit hæc quisque pro necessariis suis, quo pro illo fiat simíliter a suis. Córpori autem humándo quidquid impénditur, non est præsidium salútis, sed humanitátis offícium, secúndum afféctum quo nemo unquam carnem suam ódio habet. Unde opórtet ut quam potest pro carne próximi curam gerat, cum ille inde recésserit, qui gerébat. Et si hæc fáciunt, qui carnis resurrectiόνem non credunt, quanto magis debent fácere qui credunt; ut

Отож, не вважаймо, що будь-яка річ, яку ми робимо для померлих, про яких піклуємося, йде їм користь: будь то то Жертва вівтаря, чи молитви, чи пожертвування милостині. Не всім, для кого ми це робимо, це йде на користь, а лиш для тих, хто за життя підготувався, щоб ці речі були для нього корисні. Але, оскільки ми не можемо розпізнати, хто належить до їх числа, треба робити це для всіх відроджених [хрещенням], аби нічого не забракло тим, кому ці блага можуть та мають надійти. Краще їх надлишок для тих, кому це не завадить і не допоможе, ніж їх брак для тих, кому вони підуть на користь. Однак, найстаранніше це робить за найближчих йому людей той, за кого вони самі робили б так само. Що ж стосується того, що роблять з тілом людини, то це не допомога в спасінні, а послуга по-людськи, згідно з відчуттям, що ніхто не ненавидить власне тіло. Тому й доречно, що той, хто може, піклується про тіло ближнього, коли відійшов вже той, хто ним розпоряджався. Якщо ж так чинять ті, хто не

córpore mórtuo, sed tamen resurrectúro et in æternitáte mansúro, impénsus eiúsmodi officium sit étiam quodámmodo eiúsdem fidei testimónium!

вірить у воскресіння плоті, наскільки ж більше повинні так робити ті, хто вірує; щоб, коли така служба провадиться тілу, хоч і мертвому, але яке воскресне й перебуватиме в вічності, це було свідченням цієї віри!

Респонсорій 6

R. Ne recordéris peccáta mea, Dómine, * Dum véneris iudicáre sáculum per ignem.

V. Dirige, Dómine, Deus meus, in conspéctu tuo viam meam.

R. Dum véneris iudicáre sáculum per ignem.

V. Réquiem ætérrnam dona eis, Dómine. Et lux perpétua líceat eis.

R. Dum véneris iudicáre sáculum per ignem.

Після цього читається III ноктюрн, ст. 17

R. Не згадуй гріхи мої, Господи. * Коли прийдеш судити світ вогнем.

V. Простели, Господи, Боже мій, перед Тобою путь мій (*Пс. 5, 9*).

R. Коли прийдеш судити світ вогнем.

V. Вічне спочивання дай їм, Господи, а світло віковичне нехай їм світить,

R. Коли прийдеш судити світ вогнем.

Читання 7

1 Кор. 15, 12–22

Si Christus prædicátur quod resurrexit a mórtuis, quómodo quidam dicunt in vobis, quóniam resurrectio mortuórum non est? Si autem resurrectio mortuórum non est: neque Christus resurrexit. Si autem Christus non resurrexit, inánis est ergo prædicatio nostra, inánis est et fides vestra: Invenímur autem et falsi testes Dei: quóniam testimónium diximus advérsus Deum quod suscitáverit Christum, quem non suscitávit, si mórtui non resúrgunt. Nam si mórtui non resúrgunt, neque Christus resurrexit. Quod si Christus non resurrexit, vana est fides vestra: adhuc enim estis in peccátis vestris. Ergo et qui dormiérunt in Christo, periérunt. Si in hac vita tantum in Christo sperántes sumus, miserabilióres sumus ómnibus homínibus. Nunc autem Christus resurrexit a mórtuis primítia dormiéntium, Quóniam quidem per hóminem mors, et per hóminem resurrectio mortuórum. Et sicut in Adam omnes moriúntur, ita et in Christo omnes vivificabúntur.

Коли ж про Христа проповідується, що він воскрес із мертвих, як же деякі між вами кажуть, що нема воскресіння мертвих? Коли ж нема воскресіння мертвих, то і Христос не воскрес. А коли Христос не воскрес, то марна проповідь наша, то марна й віра ваша. І ми являємося неправдивими свідками Бога, бо свідчили проти Бога, що воскресив Христа, якого він не воскресив, якщо не воскреснуть мертві. Бо як не воскреснуть мертві, то і Христос не воскрес. А як Христос не воскрес, то марна віра ваша, - ви ще у гріхах ваших; отже, ті, що й померли у Христі, загинули. Коли ми надіємося на Христа лише в цьому житті, то ми - найнещасніші з усіх людей. Алеж Христос таки справді воскрес із мертвих, первісток померлих. Бо тому, що через чоловіка смерть, через чоловіка й воскресіння мертвих. Як бо в Адамі всі вмирають, так у Христі й оживуть усі.

Респонсорій 7

R. Peccántem me cotídie, et non me pœniténtem, timor mórtis contúrbat me:

R. Я щодня согрішаю й не каюся, аж страх смерті охопив мене. * Оскільки немає в пе-

* Quia in inférno nulla est redemptio, miserere mei, Deus, et salva me.

V. Deus, in nómine tuo salvum me fac, et in virtúte tua líbera me.

R. Quia in inférno nulla est redemptio, miserere mei, Deus, et salva me.

1 Кор. 15, 35–44

Sed dicit aliquis: Quómodo resúrgunt mórtui? qualíve corpore vénient? Insípienti, tu quod séminas non vivificátur, nisi prius moriátur: Et quod séminas, non corpus, quod futúrum est, séminas, sed nudum granum, ut puta trítici, aut alicúius ceterórum. Deus autem dat illi corpus sicut vult, et unicúique séminum próprium corpus. Non omnis caro, éadem caro: sed ália quidem hóminum, ália vero pécorum, ália vólucrum, ália autem píscium. Et córpora cæléstia, et córpora terréstria: sed ália quidem cæléstium glória, ália autem terréstrium. Alia cláritas solis, ália cláritas lunæ, et ália cláritas stellárum; stella enim a stella differt in claritáte: Sic et resurréctio mortuórum. Seminátur in corruptióne, surget in incorruptióne. Seminátur in ignobilitáte, surget in glória: seminátur in infirmitáte, surget in virtúte: Seminátur corpus animále, surget corpus spiritále.

R. Dómine, secúndum actum meum noli me iudicáre: nihil dignum in conspéctu tuo egi; ídeo déprecor maiestatem tuam, * Ut tu, Deus, déleas iniquitátem meam.

V. Amplius lava me, Dómine, ab iniustítia mea, et a delícto meo munda me.

R. Ut tu, Deus, déleas iniquitátem meam.

1 Кор. 15, 51–58

Ecce mystérium vobis dico: Omnes quidem resurgémus, sed non omnes immutábimur. In moménto, in íctu óculi, in novíssima tuba: canet enim tuba, et mórtui resúrgent incorrupti: et nos immutábimur. Opórtet enim corruptibile hoc indúere incorruptiónem: et

клі відкуплення, помилуй мене, Боже, й спаси мене.

V. Боже, в Ім'я Твоє спаси мене і силою Твоєю звільни мене (*Пс. 53, 3*).

R. Оскільки немає в пеклі відкуплення; помилуй мене, Боже, й спаси мене.

Читання 8

Але хтось скаже: «Як воскреснуть мертві? І в яким тілі прийдуть?» Безумний! Те, що ти сієш, не оживе, як не умре. І те, що сієш, не тіло, що має уродитись, а голе зерно, наприклад, пшениці або якесь інше. Бог же дав йому тіло, по своїй волі, і кожному насінню - власне тіло. Не кожне тіло таке саме тіло, але інакше тіло в людей, інакше тіло в тварини, інакше тіло у птиць, й інакше у риб. Є тіла небесні і тіла земні, й інакший блиск небесних, інакший же блиск земних. Інакший блиск сонця, інакший блиск місяця, інакший блиск зір, ба навіть зоря від зорі різниться блиском. Так само й воскресіння мертвих: сіється в тлінні, а встає у нетлінні; сіється в безчесті, а встає у славі; сіється в безсиллі, а встає у силі; сіється тіло тваринне, а постає тіло духовне.

Респонсорій 8

R. Господи, не суди мене за моїми вчинками: я не зробив нічогó гідного перед Твоїм поглядом, тому благаю Твою величність, * аби ти, Боже, стер беззаконня мої.

V. Уповні обмий мене від беззаконня мого, і від гріха мого очисти мене (*Пс. 50, 4*).

R. аби ти, Боже, стер беззаконня мої.

Читання 9

Ось я кажу вам тайну: Не всі ми помremo, але всі переминемoся, раптом, в одну мить, при сурмі останній; засурмить бо, і мертві нетлінними воскреснуть, і ми переминемoся. Мусить бо це тлінне одягнутися в нетління, і це смертне одягнутися в безсмертя. І коли

mortále hoc indúere immortalitátem. Cum autem mortále hoc indúerit immortalitátem, tunc fiet sermo, qui scriptus est: Absórpta est mors in victória. Ubi est mors victória tua? ubi est mors stímulus tuus? Stímulus autem mortis peccátum est: virtus vero peccáti lex. Deo autem grátias, qui dedit nobis victóriam per Dóminum nostrum Iesum Christum. Itaque fratres mei dilécti, stábiles estóte, et inmóviles: abundántes in ópere Dómini semper, sciéntes quod labor veſter non est inánis in Dómino.

Респонсорій 9

пор. Йоїл 4, 16; Софонія 1, 15.14; 2(4) Ездра 2, 34.35

R. Libera me, Dómine, de morte aeterna in die illa treménda, * Quando caeli movéndi sunt et terra, * Dum véneris iudicáre saeculum per ignem.

V. Tremens factus sum ego et timeo, dum discussio venérit atque ventúra ira.

R. Quando caeli movéndi sunt et terra.

V. Dies illa, dies irae, calamitátis et misériae, dies magna et amára valde.

R. Dum venéris iudicáre saeculum per ignem.

V. Réquiem aeternam dona eis, Dómine. Et lux perpétua luceat eis.

R. Libera me, Dómine, de morte aeterna in die illa treménda, * Quando caeli movéndi sunt et terra, * Dum véneris iudicáre saeculum per ignem.

це тлінне одягнеться в нетління, а це смертне одягнеться в безсмертя, тоді збудеться написане слово: «Смерть поглинута перемогою. Де твоя, смерте, перемога? Де твоє, смерте, жало?» Жало смерти - гріх, а сила гріха - закон. Нехай же буде дяка Богові, який дає нам перемогу через Господа нашого Ісуса Христа. Отож, мої любі брати, будьте тверді, непохитні, визначайтесь у ділі Господнім повсякчасно та знайте, що труд ваш у Господі не марний.

R. Звільни мене, Господи, від вічної смерті в той жахливий день, * коли затремтить земля й небо, * коли прийдеш судити світ вогнем.

V. Жахаюся й боюся того дня, коли настане суд і гнів, що вже надходить,

R. коли затремтить земля й небо.

V. День той – день гніву, нищення й недолі, день великий й гіркий вельми,

R. коли прийдеш судити світ вогнем.

V. Вічне спочивання дай їм, Господи, а світло віковичне нехай їм світить.

R. Звільни мене, Господи, від вічної смерті в той жахливий день, * коли затремтить земля й небо, * коли прийдеш судити світ вогнем.

Звідси треба перейти до ранкових похвал (ст. 23) або одразу до завершальних молитов (ст. 28).

Підготовано зусиллями Una Voce Ucraina. Джерела перекладів: Римський брєвіарій (деякі з віршів та відповідей, пісні Богородиці та Захарій з антифоном), переклад Біблії о. І. Хоменка (антифон до пісні Богородиці, вірші), переклад псалмів майстерні “Трипїснець” (псалми та цитати з них; слова з зірочкою змінені на більш доречні до латинського тексту).

Якщо ви маєте зауваження чи коментарі щодо брошур, звертайтеся за адресою unavoceua@gmail.com чи в повідомлення до facebook.com/tradycia.